

DENETHRIA

V temnotě podzemních katakomb se tu a tam ozval sten vězňů. Nebylo jich tu mnoho, přesto o poznání více než kdykoliv v dřívějších dobách. Nyní však nastala nová éra, věk mladého ambiciózního krále, který nepohodlné a nepoddajné nechával zmizet beze stop. A byť nikdo doposud nezjistil, co se s nimi stalo a kam se ztrácejí, nikdo neměl v úmyslu následovat jejich osud. Nikdo se neptal, zda propadli hrdlu právem, či nikoliv.

Dlouhou tesanou chodbou se ozval další sten mučeného vězně, kterému se utržené rány nijak nehojily, spíše poskytovaly pohostinný domov hmyzu hemžícímu se po chladné a vlhké zemi. Musel vskutku trpět, když sténal takovou dobu a přehlušil i silný proud stoky, lemující na tři tucty vězeňských kóji.

Po dlouhé době otevřel oči i vězeň v nejposlednější cele.

Zaschlá krev na pořezaných víčkách mu bránila ve výhledu, přesto zbylé smysly poskytovaly nezpochybnitelný důkaz toho, že stále žije, že nadále dlí na tomto bohyni zapomenutém místě.

Kéž by všemocná Edoes vyslyšela jeho prosby, které k ní stále častěji směřoval, kéž by opětovala byť jedinou modlitbu, nesčetněkrát v duchu opakovanou. Bohyně však mlčela, tak jako k mnohým ostatním, jejichž osud se pomalu naplňoval v páchnoucích a temných kobkách.

Možná si za to mohl sám, vždyť jeho víra nikdy nepatřila k té nejsilnější. Celý svůj život spoléhal pouze na sebe a své schopnosti a mnohdy se smál těm, kteří u bohyně hledali pomoc. Nyní by dal vše za to, aby svou lehkomyšlnost mohl napravit, neboť jeho síla byla vyčerpána a odhodlání zlomeno.

„Aahhh!“ nesl se prostorem další hlasitý sten.

I on se přistihl, jak těžce oddechuje a svírá zuby, aby zabránil výkřikům bolesti, která jej sklíčovala. O to méně pocíťoval drásavou bolest na prsou, trhající mu plíce na kusy. Krutá daň za pobyt v tomto vlhkém a nehostinném místě.

Hodnou chvíli jen ležel a soustředil se na okolní zvuky.

Přemýšlel, kolik dalších od věrejšího dne zemřelo, kolik dalších mělo větší štěstí než on. Když jej naposledy vyváděli k mučicímu kůlu, zahlédl pod světlem loučí téměř na tucet nahých těl. Tři muže dokonce poznal, tedy alespoň to, co z nich zbylo. Nebo si možná namlouval, že je poznal. Tváře měli oteklé a plné šrámů stejně jako on, přesto byl alespoň nepatrnou chvíli přesvědčen, že spatřil další vysoké důstojníky starého krále. Nyní však pochyboval, zda chabý zrak viděl skutečnost, či pouhé představy choré mysli toužící po smrti.

V jednom si byl přesto jist. Kromě lidí zde byli i dva trpaslíci.

Ti jediní nikdy nesténali, když je přivlekli zpět z mučení. Jediné zvuky, které z jejich cel přicházely, byly od hlasitého chrápání, když jejich mysl ovládl spánek.

At' byli kdokoliv a odkudkoliv, lidé či trpaslíci, rád by se jich zeptal, odkud pocházejí a jak se jmenují, rád by řekl cokoliv a ještě raději by slyšel něčí hlas. Dřevěné roubíky mu však nic vyslovit nedovolovaly. Byl rád, že se podél kožených pásků může vůbec nadechnout. A tak jediný hlas, který brzy uslyší, bude hlas vězňů, až si pro něj přijdou.

Uvědomil si, jak strašně moc by se chtěl dotknout svého obličej, ale těžké okovy mu to nedovolovaly.

Nutkání bylo tak silné, že se o to přesto pokusil, přestože nemělo smysl strkat špinavé prsty do krvácejících ran. Už několikrát to udělal na svých nohou a vždycky toho posléze litoval. Jeho smrt to neurychlilo, pouze mu to způsobilo další bolest a rána začala o to více hnísat. Slast pro nespočet havěti pokládající toto místo za ráj.

Pomalou a opatrně se pohnul, až se mu podařilo opřít o stěnu. Když nic jiného, tak byla o poznání sušší než podlaha plná krve, moči, zvratků a výkalů.

Seděl s klidem a snažil se nalézt v mysli vzpomínku, která by jej zanesla daleko od těchto míst.

Už ani necítil šílený zápach, který jej přivítal v prvních dnech a který mu dříve nedovoloval usnout. Nevěděl, zda si již na něj zvykl či zda po nespočtu ran není jeho zlámaný nos schopen cítit cokoliv čpějícího.

Přestože se snažil nalézt klid a opakoval si duševní cvičení, nepomohlo to. Byl stále zde, uvězněn nejen tělem, ale i duchem.

Se zklamáním otevřel oči a sledoval obrysy svého okolí.

Mnoho neviděl, přesto dokázal odhadnout velikost své cely i si všimnout občasných pohybu na podlaze. Nebýt přikovaný jako divoké zvíře, jistě by těch několik velkých červů sebral a snědl. Alespoň nějaká potrava, kterou by si sám zvolil. A nepochyboval, že mnozí zde by to považovali za pochoutku. Takto je odkázán na nechutnou černou tekutinu, smrdutý sliz, který do něj dozorcí lijí před každým mučením.

Odporný lektvar stvořený azarijskými mágy, udržující oběti co nejdéle na živu. Navíc lektvar zostřoval smysly, takže bolest přicházela v plných doušcích. Mnozí vězňové se pak předháněli, kdo způsobí své oběti větší bolest, kdo jej donutí k silnějšímu a delšímu výkřiku. Každý si pak přísazoval v naději, že právě jejich favorit přežije i to nejhorší zacházení.

Už samotná skutečnost, že s tímto místem byli přímo spojeni azarijské mágové, byla vskutku zvláštní. Nikdy by nepředpokládal, že ti, kteří se staví nad obyčejné smrtelníky, se sníží k něčemu takovému. Starý král by se v hrobě obracel, pokud by zjistil, že důvěřoval takovým lidem. Nový král měl na jejich praktiky patrně jiný názor.

A to, co s ním provádějí jeho mučitelé, nebylo nic, co nastane, až si jej odvedou mágové. A že bude výhodně prodán, pokud vydrží i to nejtěžší zacházení, o tom nepochyboval, neboť stejný osud již postihl dva nebohé vězně.

S tichou prosbou k bohyni o rychlý konec pohlédl vzhůru. Odpověď však opět nepřišla.

Jak se vůbec on, dříve tak vysoce postavený velmož lesního království, mohl dostat do nehlubší díry nacházející se kdesi pod špinavým městem. Muselo to být obrovské město, podle silného proudu páchnoucí břečky tekoucí podél cel kamsi dále, daleko za hranice města. Právě jeho proud odnášel končetiny a torza těch, kteří mučení nevydrželi. Osud, který by uvítal i on.

S vědomím existence tohoto místa se nedivil nikomu z lesních národů, kteří považovali rozlehlá města za otrávené kamenné žumpy, ničící rovnováhu mezi lidmi a přírodou. Kam asi ta páchnoucí břečka zamíří, jakmile opustí poslední hradby města? Lidská rasa upadala. Místo toho, aby se snažili převzít učení dávno zmizelých elfů, roční se raději v kamenných chlívcích jako prasata.

S kým všim to nový král uzavřel spojenectví, že své největší odpůrce vězní právě zde, daleko od lesního království, kde by je snad ještě někdo hledal.

Bylo mnoho otázek, které mu vyvstaly na mysli, jedna však v hlavě zněla ze všech nejhlasitěji. Přežije další mučení? A pokud ano, bude prodán azarijským mágům? A jaký osud jej pak bude čekat? Bude zcela ovládnuta jeho mysl a on se tak stane poslušným a slepým vykonavatelem jejich vůle? Byť se mu tyto otázky honily hlavou od prvního dne, odpověď na ně nenalezl.

A ta nevědomost byla ubíjející.

Ničemu nerozuměl, ačkoliv měl týdny a možná i měsíce času vše pochopit. Čas tu plynul svým podivným tempem, někdy tak nekonečně pomalu, jindy pomíjivý jediným okamžikem. Možná i proto měl pocit, že je zde uvězněn celé roky.

A i nyní nevěděl, zda je den či noc a jak dlouho byl v bezvědomí po posledním mučení. S jistotou věděl jen jediné; brzy pro něj opět přijdou a budou činit vše, aby v bolestech prosil o milost. A byť již mnohokrát měl prosbu na jazyku, nikdy ji nevyslovil. Milosti by se mu rozhodně nedostalo, spíše by jen pobavil své mučitele, tak jako ostatní, jejichž torza těl nakonec skončila v páchnoucí stoce.

Z jeho stále se dokola opakujících myšlenek jej vyrušil známý hluk.

Těžká vrata se otevřela a v chodbě se objevilo světlo, doprovázené zvuky těžkých bot.

Seděl klidně a přemýšlel, pro koho jdou.

Jeich kroky se však zastavily až u jeho cely.

„Jsi opět na řadě,“ zaduněl hlas jednoho z dozorců, když otevíral dlouhým klíčem mříž.

Neměl sílu se pohnout, natož jinak reagovat na jeho slova.

Odevzdaně přihlížel, jak se obrovské tělo křížence člověka a trolla, plné starých jizev, vsoukalo do cely, aby mu široké ruce uvolnily řetězy ze zdí. Společně s druhým dozorcem jej pak zvedli, jako by nevážil více než kus kůže, a podpírali jej, ve snaze dopravit ho do sousední místnosti, kde se život promění v utrpení.

Míjel jednu celu za druhou s překvapením, že jsou téměř prázdné. Jen dva zmučení trpaslíci a křečí schvácené tělo v předposlední cele, z něhož se ozýval bolestný sten, zůstali posledními. Možná i pro něj bude dnešní den tím posledním. Kéž by.

* * *

Neznal důvody, které zapříčinily, že stále ještě dýchal, byť mu každý doušek vzduchu způsoboval neskutečnou bolest. Už několikrát se snažil zatajit dech a znovu se nenadechnout, ale pouze upadl do mdlob, aby se následně opět probudil na tom samém místě. Smrt se k němu stále obracela zády navzdory tomu, že se ji snažil přivolat ze všech sil.

Ležel na podlaze v cele, která dříve patřila někomu jinému, a znovu přemítal nad svým osudem. Nad krutostí bolesti, kterou musel při posledním mučení vydržet, i podivné vůli, bránící mu odejít na věčnost.

Nebyl schopen jediného pohybu, ani nechtěl pohlédnout na nová zranění, která mu věznitelé způsobili.

Neměl představu, kolik nových kostí mu zlomili a zda mu již strhali veškeré nehty či si některé neponechali na později. Jen ležel se zavřenýma očima, vytrvale dýchal a nepřímou naslouchal zvukům okolí, které byly o poznání tišší než kdykoliv dříve. Na jednu stranu cítil úlevu, že již není na mučícím kůlu, na druhou se obával, co přinese následující čas.

Již neslyšel steny žádného z lidí, jen chrápání trpaslíka spícího ve vedlejší cele. A poprvé zaslechl i drobný sten, který oblouzněným spánkem vypustil z úst. Zbyli tedy poslední dva. Jen doufal, že ti, kteří je této noci opustili, měli štěstí a torza jejich těl pohltila páchnoucí stoka.

I on si přál to samé, aby jejich srdce nevydrželo další mučení, aby nebyli shledáni jako odolní a prodáni azarijským mágům, kteří by je přetvořili v krvelačné a smrt rozsévající loutky jejich zlo vůle.

Z jeho chmurných myšlenek trýznících mysl jej vyrušil zvuk, který zde nikdy předtím nezaslechl. Zvuk, který do těchto míst nepatřil, který nemohl způsobit ani on, ani hluboce spící trpaslík. Byl tu někdo, kdo ovládal magii.

Byť se nejprve ulekl, že nadešel jejich čas, uvědomil si, že azarijští mágové do cel nechodí. Občas byli přítomni při samotném mučení, aby se snad seznámili s potenciálními adepty budoucích otroků své vůle. To jediné, co je zajímalo, byla odolnost těla vůči bolesti a zraněním.

Tento zvuk však přišel z opačné strany. Z místa, kde ještě minulé noci obýval celu.

Možná ještě před několika dny by se snažil postavit a prohlédnout temnotu tím směrem, nyní však jen ležel a dále naslouchal zvukům, zda mu neodhalí něco zvláštního.

To jediné, co však zaslechl, byl známý zvuk těžkých kožených bot, sestupujících po kamenném schodišti a přibližujících se k masivním dveřím. To strážní opět přicházeli do nejhlubšího místa vězení, aby vyzvedli jednoho z vězňů. Ale koho? Přicházejí si pro něho či pro trpaslíka?

V masivním zámku zarachotil klíč a těžké dveře se otevřely.

Chodbou se rozlilo světlo pochodní a před celou se zjevila tvář jednoho z dozorců.

Postavil se tak, aby měl dobrý výhled do obou cel, a s neskrývaným zájmem si prohlížel těla obou posledních vězňů. Možná už se i rozhodl a snad chtěl vyřknout svůj ortel, když vzduchem zasvištěla šipka, jejíž hrot se mu zabořil do krku. Než stačil zachroptět, vzduchem zasvištěly další. Kromě něj zasáhlo hned několik šipek i druhého dozorce.

Oba se sesuli k zemi a ještě chvíli vydávali zvuky ve snaze nadechnout se a vzdorovat blížícímu se konci. S životadárným vzduchem jim však do plic proudila i krev. Byl si tím jist, byť nic z toho nemohl spatřit. Ten zvuk moc dobře znal, byl stejný u lidí i u zvíře, když jim šípem prorazil hrdlo. Netrvalo dlouho a s posledními záškuby nastalo ticho. Dokonce i trpaslík přestal chrápat a na podlaze se nepatrně zavrtěl. Nebylo pochyb, že i on naslouchal čemukoliv, co by nasvědčovalo dalšímu pohybu.

Žádný zvuk však dlouho nepřicházel, jen nekonečné ševelení smrduté páchnoucí stoky.

Až náhle se na schodišti ozvaly hlasy dalších dozorců, netrpělivých a rozmrzelých nad zdržením jejich předchůdců. Kráčeli dolů po schodišti s ústy plnými nadávek a rozladění, než i jejich hlasy umlčely tiché střely vystřelené ze tmy.

A opět chodbou zněla jen plynule tekoucí stoka.

Vyčerpán soustředěním pomalu ztrácel vědomí. Vlastně až nyní si uvědomil, že z mnoha čerstvých zranění patrně stále ještě krvácí. Nebyl schopen jediného pohybu, jediného výkřiku, čehokoliv, co by jej samotného ujistilo, že stále ještě žije. Jen bezmocně ležel odevzdán osudu a se zavřenýma očima směřoval veškeré soustředění ke svému sluchu.

A právě jeho vycvičené uši rozpoznaly pomalu a obezřetně se přibližující kroky.

Byl si jist, že jde nejméně o tři osoby mířící k jeho cele, jejichž majitelé nenosili těžké kožené boty jako dozorcí či většina lidí žijících v městech. Ale lesní lidé to rovněž nebyli, neboť jim chyběla lehkost kroku.

Nakonec nevydržel a otevřel oči.

Po odhalení několika pohybujících se stínů ve světlech loučí spatřil obrysy postav zahalených do dlouhých plášťů s kápěmi. Připadali mu menší než lidé, přesto se na trpaslíky pohybovali velmi tiše. Jeden z nich se na okamžik sehnul, aby vytrhl z bezvládné pazoury svazek klíčů.

Bez pohnutí sledoval, jak otevírají mříže vedlejší cely a jak podle zvuků zbavují trpaslíka řetězů a želez. Nakonec zaslechl, jak na zem dopadl kus dřeva, to když trpaslíkovi přerážli kožený pásek držící roubík v ústech. Snažil se jim pohlédnout do tváře, ale v jeho snaze mu bránily dlouhé šátky zakrývající vše kromě očí.

Nakonec spatřil i osvobozeného trpaslíka, kterého na okamžik postavili a obalili jeho nahé tělo dlouhým pláštěm. Poté jej nadzvedli a pomalu vynášeli z cely. Kdyby sám nezaslechl, jak ještě před několika okamžiky chrápal a nakonec se i pohnul, byl by přesvědčen, že je trpaslík dávno mrtev.

„Člověk,“ hlesl trpaslík z nenadání.

Postavy se zastavily a chvíli na sebe hleděly, než jedna z nich přikývla.

Sledoval jejich počínání a přemýšlel, čím si zasloužil, aby jej trpaslík zachránil. Zda projevil pouhou lítost a již nechtěl, aby někdo další trpěl mučení dalšího dne či proto, aby se z něho nestal otrok azarijských mágů.

Ať již to bylo kvůli čemukoliv, s povděkem sledoval temné pláště svých osvoboditelů, kteří jej začali zbavovat okovů.

„Děkuji,“ hlesl, když mu jeden z trpaslíků odřezával dlouhou dýkou roubík.

Nyní si byl naprosto jist, že se jedná o trpaslíky, byť byli oděni jinak, než u nich bývalo zvykem. Byli vskutku zahaleni od hlavy až k patě, aby je nikdo nemohl poznat. Jistě i s vědomím, že azarijské magové použijí vše, aby vystopovali ty, kteří jim ukradli tak slibné zajatce.

Poslední okovy na nohou byly uvolněny ve stejném momentu, kdy se na schodišti ozval další zvuk.

Tentokrát mnohem tišší, snažící se neupoutat pozornost. Přesto snažení dalšího strážce nepozorovaně zjistit, co se dole děje a proč se z vězení neozývají téměř žádné zvuky, natož pak hlasy jeho druhů, nebylo úspěšné. Jakmile se část jeho těla objevila ve výklenku schodiště, zasáhlo jej hned několik šipek z kuší. Zasažený strážce s krátkým výkřikem klesl k zemi, kde jej přímo do krku zasáhla poslední střela.

„Jdeme,“ ukončil vše příjemný ženský hlas, patřící nejvyšší postavě oděné do temného pláště.

Už mu to bylo jasné. Celou dobu přemítal nad tím, kde by se trpaslíci mohli přiučit kouzlům, a nyní věděl, že nikoliv oni, ale tato žena, kterou považoval za nejvyššího z trpaslíků, ovládá magii.

Byl vyzdvížen do vzduchu a nesen silnými pažemi tří trpaslíků.

Míjel jednu prázdnou celu za druhou, až dospěli ke konci chodby, pokračující tunelem, jehož stěny byly hladší než stěny tesané i těmi nejjobratnějšími kopáči, s tvarem naprosto pravidelného a symetrického kruhu.

Toto nebylo dílo zdatných rukou, nýbrž magie. Sledoval jeho hladké stěny a přemítal, jak je asi dlouhý a kam nakonec vyústí, když pocítil podivnou moc, tížící mu víčka.

„Spěte,“ zaslechl vzdálený ženský hlas, než se oba osvobození vězni odebrali do říše snů.

* * *

Po dlouhé době necítil zklamání z probuzení.

Vnímal bolest, přesto o poznání menší, než v zapomenutých kobkách pod neznámým městem. Jeho rány byly ošetřeny a ovázány a kolem sebe cítil příjemné sucho a teplo. Celé jeho tělo si žádalo, ať se ještě poddá tomu blahému pocitu a upadne do říše snů. Jeho vědomí však svírala zvědavost.

Rozhlížel se kolem po tesaných reliéfech kamenných sloupů, spatřitelných pouze v podzemních trpasličích městech. Měl tu možnost již dvakrát navštívit některé z trpasličích měst, nikdy však mu nebylo umožněno vstoupit hlouběji než do audienční místnosti. Ty byly obvykle zbudovány vyšší, aby mohly poskytnout pohodlí všem hostům, tedy i lidem.

Nyní se však nacházel podstatně hlouběji. Byl o tom přesvědčen díky velkému teplu, které zde vládlo, i nízkým stropům, zbudovaných pouze pro trpaslíky. Dokonce i jeho lože bylo vytvořeno ze dvou trpasličích, aby mu poskytlo potřebné pohodlí.

„Jak je vám?“ ozval se hlas nedaleko jeho lože.

Natočil hlavu a spatřil staršího trpaslíka s pečlivě propletenými bílými vousy.

Sledoval jeho tvář i kožený oblek, který by u lidí budil dojem zbroje. Pro trpaslíky byly oděvy tvořené z tvrzené kůže nutností, pokud se pohybovali mezi ostrými kameny. Vlastně si uvědomil, že viděl jen jednoho trpaslíka oděného do ocelové zbroje, a ten spíše připomínal železnou sochu.

„Mnohem lépe,“ přiznal při vzpomínce na předchozí místo.

„To jsem rád,“ odvětil trpaslík a naplnil číši. „Jak Vám říkají?“ zeptal se, když mu ji nabízel.

„Jmenuji se Rasam,“ odpověděl po chvíli, když se opatrně posadil.

Nejprve se chtěl představit jiným jménem, neboť netušil, kde se to ocitl. Tento záměr však velmi rychle zavrhl. Tím, že by se vydával za někoho jiného, by to, co se stalo, nezměnil. A sám před sebou by klesnul ještě níže.

„Mysleli jsme si to,“ pokýval hlavou trpaslík, když jeho host vyprázdnil celý pohár.

„Pak jistě víte, že jsem zrádce a vrah.“

„Říká se to,“ připustil trpaslík a posadil se proti Rasamovi na nízkou kamennou stolicí.

Chvíli si jej prohlížel, než ukázal na obřadní hůlku ležící na nedalekém stole, uloženou na purpurovém polštáři.

Nemusel Rasamovi sdělovat, co to je za artefakt. Moc dobře věděl, že se jedná o důkaz spojení mezi vládcem trpaslíků ze severních hor a králem lesního království. Nyní již přesně věděl, kde se nachází, neboť tento vzácný dar, vyřezávanou hůlku z nejtvrďšího rudého dřeva s vyrytými znaky obou vládařů a spojenými pažemi tvořící samotnou hlavici hůlky dostal od starého krále jen jediný trpaslík, Veloin II., vládce Ugamaru.

„Tak proč tomu nevěřit,“ odvětil Rasam zachmuřile, neboť mu hůlka zvěstující mír a spojení připomněla skon starého krále.

„Neurářej ty, kdož ti zachránili život,“ odvětil trpaslík dotčeně.

Rasam sledoval jeho pohled, zkušený a neoblomný, rozpoznávající pravdu i lež.

Znal o trpaslicích jen to, co lidé chtěli znát. Možná právě proto se v nich nikdy nevyznal jako mnozí jiní, natož aby dokázal odhadnout jejich věk. Všichni mu připadali staří již od svého narození. Slýchal, že někteří se dožívají i tři set let. Co na tom bylo ale pravdy, to nevěděl. Ani to, kolik let může být tomuto starci, sedícímu proti němu.

„Nikdo nestál o mé vysvětlení, tak proč vy?“ zeptal se po chvíli.

„My na řeči moc nedáme,“ odvětil trpaslík a pokynul směrem k obřadní hůlce, „navíc si dobře pamatujeme, jakou důvěru v tebe starý král měl.“

Rasam opět hleděl na dřevěnou hůlku a vzpomínal na okamžik, kdy ji jeho král předával vládci trpasličího města.

Ano, tehdy stál přímo za jeho zády, tak jako pokaždé, na místě prvního rytíře krále. Rytíře, majícího krále ochraňovat a bránit před kýmkoli a čímkoli. Rytíře, který má za krále položit svůj život, nikoliv mu jej vzít. Ano, vskutku to byl on, v jehož náruči král vydechl naposledy. On, který mu podal otrávený pokrm. A již nic nezáleželo na tom, kdo otrávil královo sousto či pohár. Král byl mrtev a první rytíř selhal.

„Opravdu jsi zavraždil svého krále?“ zeptal se jej trpaslík nevěřicně.

„Nedokázal jsem jej ochránit, jak jsem přísahal,“ odvětil tiše Rasam, „takže jsem za jeho smrt plně odpovědný.“

„Mysleli jsme si to,“ ulevilo se trpaslíkovi.

Vstal a přistoupil ke džbánu, aby opět naplnil číši vodou.

„To ale nic nezmění na tom, že jsem vinen jeho smrtí,“ pronesl Rasam zklamaně a v jeho očích se poprvé objevily slzy.

Nelitoval svého osudu nebo svého utrpení. Litoval pouze smrti krále, kterého miloval jako svého otce. Možná i proto vydržel tolik bolesti, že chtěl být potrestán za to, že jeho nedbalostí zahynul spravedlivý král. O to více, když věděl o spiknutí, které se proti králi chystalo. O spiknutí, v jehož čele stál Ulgar, králův synovec, nynější vladař lesního království.

„Tak jako trpaslík nedokáže zastavit zával valící se šachtou, tak ani ty jsi nemohl zabránit skonu svého pána. Měl mnoho spojenců mimo království, ale také plno nepřátel uvnitř,“ ozval se trpaslíkův hlas.

Rasam jej vnímal jen okrajově, přesto na bělovousého trpaslíka pohlédl, aby mu dal za pravdu.

Mnozí králi vyčítali, že se přáteli spíše s trpaslíky než se zástupci svobodných lidských měst. Právě v nich viděli budoucnost rozšiřující se říše. A král jejich stále silnějšímu hlasu věnoval jen přamalo pozornosti. Dobře věděl, že to jediné o co svobodná města stojí, jsou hraniční hvozdy, které by chtěly zabrat ke svému rozmachu. Stromy by spálily ve svých neuhasínajících pecích a půdu by nahradily kamenem. A to byl také jeden z důvodů, proč nakonec král zemřel.

Tím hlavním byla ale vládyčtivost jeho synovce, který se tím nikdy nijak netajil. S vědomím, že král nemá žádných potomků, vyčkával na svou příležitost. A jak se ukázalo, nechtěl čekat déle, než uznal za nutné.

„Napij se a zkus opět usnout,“ pronesl trpaslík, když Rasamovi podával naplněnou číši, „tvé tělo to potřebuje.“

Rasam vypil pohár do dna a podal jej trpaslíkovi nazpět.

„Proč mě zachránil?“ zeptal se náhle, když vzpomenu na spoluvězně, který jediným slovem zastavil své druhy v odchodu z podzemního vězení.

„Protože jsi jako jediný z lidí neprosil o milost,“ odvětil trpaslík.

Rasam přikývl, byť věděl, že ani toto nebyla pravda. Prosil o milost každým okamžikem. Jeho tiché prosby ale jeho vězňatelé, ani bohyně Edoes, nevyslyšeli. Pomoc dorazila z té nejnepravděpodobnější strany, od těch, kteří Edoes přímo nenáviděli, od trpaslíků.

„Musí být důležitý, když jste jej byli ochotni zachránit z moci Azarijských mágů,“ pronesl Rasam.

„Ano, je důležitý, velmi,“ připustil trpaslík.

„To se nebojíte, že mágové zjistí, kdo jim unesl jejich nejslibnější vězně?“

„Byly učiněny takové kroky, které jim v hledání zabrání,“ odvětil trpaslík.

Rasam sledoval jeho upřímný pohled, byť o jeho slovech zprvu pochyboval. Kdo mohl ošálit Azarijské mágy, kteří znali téměř veškeré vědění tohoto světa? Nebyl přeci nikdo mocnější než oni, nebo ano? Ať již mluvil trpaslík pravdu nebo ne, jemu to bylo jedno. Pokud si pro něj Azarijští přijdou, bude se bránit, jak nejlépe dovede, a snad jeho snažení skončí smrtí. To by bylo jediné možné osvobození. Pak ať si s jeho tělem naloží, jak chtějí.

Trpaslík ještě chvíli na Rasama hleděl, než se otočil k odchodu.

„Jaké je vlastně vaše jméno?“ zvolal Rasam za ním.

„Toin,“ dostalo se mu odpovědi, než dlouhé bílé vousy zmizely v temnotě chodby.

* * *

V Ugamaru, považovaném za druhé největší trpasličí město celé Miepy, strávil Rasam mnoho torumů. A ještě více těch, které prosperal pod vlivem léčivých kouzel a mastí.

Sám byl překvapen tím, že trpaslíci nepočítali čas na dny, ani se neorientovali podle východu Saura či úplňku jeho Luny, natož pak podle ročního období. Tím jediným měřítkem času byl plamen velkého ohně nazývaný torum. Někteří mu rovněž říkali „nový běh“, který nastává, jakmile plamen velkého ohně pohasne a nádoba musí být naplněna novým olejem.

Ti nejstarší tvrdili, že jeden torum nastane přibližně za dvacet východů Saura. Mírně se to liší během letních a zimních dní vzhledem k jejich délce, přesto to mnohé vypovídalo o tom, jak trpaslíci vnímali čas.

Rasam konečně chápal, proč mnozí z trpaslíků ani nevěděli, kolik je jim lidských let a proč téměř na nic nespěchali. Dokonce i proces jídla a spánku byl zcela náhodný, dle uvážení každého jedince, dle jeho nálady a pocitů.

Rasam si spočítal, že jeden rok tam venku, je roven téměř přesně dvaceti pěti torumům. A od Toina věděl, že trpaslík nabude plnoletosti, jakmile dosáhne jednoho tisíce torumů. V očích trpaslíků tedy stále ještě dospělým nebyl, neboť ani zdaleka nedosáhl potřebných čtyřiceti let.

Nejzajímavější ale bylo, že každé trpasličí město mělo svůj vlastní torum. A byť byly nádoby takřka totožné, malé rozdíly tu přeci jenom byly a navíc především čas vyhoření oleje byl různý. Podle Toina byla nejčastější příčinou nepřesností surovina, z níž byl olej vyráběn. Právě ta měla zásadní vliv na jeho spalování a délku hoření. Nikdo z trpaslíků si tím ale hlavu nelámал, natož pak ti, kteří se vydali na povrch a zvykli si na počítání času podle pravidelného východu Saura, zdejší zlatavé hvězdy.

Čas nikdy nebyl a patrně ani nebude pánem nad trpaslíky. Většina z nich, jakmile dosáhla pětistice torumů, přestala je počítat. Ti nejstarší pak očekávali vlastní skon, aby se mohli jejich unavené duše vydat na novou pouť.

Rasam stál nad hlubinnou šachtou a pomáhal trpaslíkům třídit vytěženou rudu, temně černý kámen skrývajících značné bohatství. Při střídání směn sedával přímo nad šachtou osvětlenou svícemi trpaslíků a masivními stříbřitými žilami táhnoucími se hluboko do nitra hory. Sledoval tu nádhru s vědomím, že pouze trpaslík dokáže nalézt a zpracovat toto nerostné bohatství.

Bílý kov, jak mu říkali lidé, byl tvrdší než nejušlechtilější ocel a lehčí než dřevo. Byl tak cenný, že jen málo panovníků si jej mohlo dovolit. A ti, kdož jej měli, jej střežili jako nejceněnější klenot.

Byl vůbec div, že jej trpaslíci pustili právě do tohoto dolu, nejceněnějšího, který kdy v Ugamaru nalezli.

A Rasam si toho velmi vážil. Snažil se tak alespoň z části splatit vše, co pro něj trpaslíci udělali. Nejen, že mu zachránili život, ale dlouhá sezení s Toinem vrátila Rasamovi i chuť do života. Nyní se již tolik neobviňoval ze smrti svého krále. Toin měl pravdu, on nebyl tím, kdo otrávil králův pokrm. Tím byl někdo jiný, někdo, kdo sloužil novému králi. Kdo to ale byl?

To už Rasam asi nikdy nezjistí. To poslední, co měl v úmyslu, bylo vrátit se do království. I kdyby se mu podařilo najít skutečného králova vraha, jistě by to nic nezměnilo. Naopak nepochyboval, že právě ten, který vykonal popravu, bude nyní sedět velmi blízko novému králi jako jeho oddaný poddaný.

Byť zde čas pro trpaslíky téměř neplynul, přesto si Rasam uvědomoval, jak dlouho zde již žije. Celých sedmáct torumů pomáhá v dole a to ještě dalších deset torumů podle Toina léčil svá četná zranění. Tam nahoře již dávno čas odnesl vše, na čem mu záleželo, a přetvořil dvůr k obrazu svého nového pána. Jen jedině chtěl skutečně zjistit, místo, kde přebývá jeho žena.

Obával se, že jí nebylo umožněno zůstat a dále spravovat jejich sídlo. Předpokládal, že veškerý jeho majetek byl zabaven novým králem a podělen mezi jeho přísluhovače. Jeho žena se tak mohla vrátit domů, do města Garamin, odkud pocházela její rodina. Pokud jít král Ulgar umožnil.

Stále více uvažoval nad tím, že opustí Ugamar, i přes všechnu pohostinnost, která mu zde byla nabízena. Přeci jenom hlubinné podzemní město nebylo vybudováno pro někoho tak vysokého, jako byl on. A využívat ochranu trpaslíků až do svého skonu také nechtěl. Jeho další cesta by vedla právě do Garaminu, kde by se pokusil vyhledat svou ženu a někam daleko s ní odejít. Tam by mohli započít nový život, kde by jí vynahradil vše, co musela vytrpět.

„Už zase myslíš na Saura?“ vyrušil jej hlas Grunda, trpaslíka, jenž mu vozil rudu ke třídění.

„Ano,“ přiznal Rasam, překvapen, že je to na něm tolik poznat.

Už ale dávno věděl, že trpaslíci umějí číst z očí a z tváří. Poznají tak o jiných mnohem více, než co mohou sdělit slova. On se to také snažil naučit, ale moc dobrým žákem nebyl. To naopak trpasličí řeč ovládl velmi obstojně. A to i přesto, že trpaslíci jsou obecně velmi skoupí na slovo. Ostatně jejich slovník byl o poznání chudší než lidský. Pro mnoho podobných věcí měli jeden stejný název či výraz. Slovní zásoba ale nebyla tou nejtěžší, na rozdíl od intonace a pronesení slova samotného. Zde Rasam narazil na problém, s nímž bojoval velmi dlouhou dobu, a to vyslovit slovo tak, aby mu každý rozuměl, a především pak trpaslík.

„Pak bys s tím měl něco dělat, příteli,“ odvětil Grund, když vysypal obsah velkého sudu na zem a odebral se k lanům, aby se opět spustil do hlubiny.

„Já vím,“ odvětil Rasam, aniž by to Grund mohl slyšet.

Možná bude na čase vyhledat Toina a poradit se s ním.

„Možná,“ utvrdil se Rasam, než se sehnul k jednotlivým kusům černé rudy a začal ji třídit do připravených košů.

* * *

Vysoké průčelí kopírující masivní dveře zdobilo předsálí Toinových komnat. Jediný vstup obřadně chránilo sousoší trpasličích válečníků v mnohanásobné velikosti. Rasam přemýšlel, proč většina obytných pater je budována sotva na výšku toho nejvyššího trpaslíka a naopak veškeré společné prostory a komnaty těch nejzámožnějších jsou vystavěny se stropem tak vysokým, že by pod ním mohl vyrůst košatý dub. Navíc označení komnaty, které trpaslíci užívali pro svá obydlí, bylo také zavádějící. Vždyť v případě Toinových komnat se jednalo téměř o jedno celé patro.

Rasam obdivoval díla trpasličích kamenotepců, kteří nechávali vystupovat tváře či předměty ze zdí či holých skal. Na dokonale hladkém kameni nebylo poznat, že by jej opracovával jakýkoliv nástroj. Bylo to prastaré umění jemného tepání, broušení, vyhlazování a leštění, které dodávalo uměleckému dílu punc dokonalosti. Rasam byl dokonce přesvědčen o tom, že ani ti nejzdatnější řezbáři lesního království by nedokázali vytvořit takto věrohodné sochy. Výsledný dojem umocňovalo několik souvislých zlatých žil, prostupujících celým průčelím, zářících ve světle zapálených louchů.

Co ale Rasamovi připadalo naprosto úžasné, byly nepostřehnutelné hrany a spáry trpasličích dveří. Kdyby nevěděl, že před nimi stojí, nabyt by přesvědčení, že je před ním celistvá masivní kamenná deska. Dokonce prsty několikrát přešel po pomyslném středu, zda snad neucítí nějakou nerovnost, ale kámen byl naprosto hladký. Ani upřeným pohledem nedokázal rozeznat, kde končí žilkování pravého či levého křídla.

S obdivem jen zavrtěl hlavou, jako již mnohokrát předtím, když se před nějakými zavřenými dveřmi ocitl. Chtěl ještě jednou přejet prstem po hladkém kameni, když se široké dveře nečekaně otevřely.

V překvapení ustoupil o několik kroků a beze slov hleděl na svého bělovlasého přítele.

„Pojď dále, Rasame,“ pronesl Toin, oděný stále do obřadního roucha.

Toin byl členem královské rady, jedním z dvanácti, kteří ovlivňovali krále a život v celém Ugamaru. O to víc si Rasam jejich přátelství vážil.

Následoval jej dlouhou chodbou do rozměrného sálu, patrně pracovny, upravené pro přijímání hostů. Možná právě zde se Toin scházel s ostatními významnými členy rady či jinými šlechtici, využívajícími bohatosti Ugamaru.

Rasam si byl jist, že nespátí ani desetinu toho, co tyto komnaty nabízejí. Vždyť jen do sálu vedly hned čtyři dveře a to nepochyboval o dalších, které byly jeho zraku skryty. Navíc zde bylo schodiště, naznačující, že celá severní část Toinových prostor nabízela hned celá dvě patra.

„Přišel jsem se rozloučit,“ pronesl Rasam na úvod a upřeně sledoval reakci svého hostitele.

„Vím,“ přisvědčil Toin k jeho překvapení.

Rasam se usadil na kamennou lavici a zahleděl se na rozměrné plátno nad Toinovým stolem. Byly na něm vyobrazeny zástupy trpaslíků na úpatí ohromné hory, svádějící boj se skřety a jinou havětí.

„Stýská se mi po teple Saura, po dešti a především po vůni lesa,“ přiznal v kontrastu s temným a chladným vyobrazením památné bitvy.

„A kam se budeš chtít vydat?“ zeptal se Toin, aniž by se vyptával na další důvody.

„Nejprve se pokusím najít svou ženu a potom s ní odejdu daleko, mimo dosah lesního království. Tam se jí pokusím vynahradiť vše, co kvůli mně musela vytrpět. Tam započneme nový život,“ pronesl v naději, že snad někde daleko by mohl konečně zapomenout na minulost, na to, že jeho vinou zahynul poslední skutečný král lesního království.

„A kde ji chceš hledat?“

„Předpokládám, že veškerý můj majetek včetně rodinného sídla propadl koruně. Moji ženě byl jistě odebrán titul a patrně jí nezbylo nic jiného, než se vrátit do Garaminu, svého rodiště. Tam se vydám a tam se ji pokusím vyhledat.“

„Garamin, jedno z největších měst lidí, které pro svůj rozkvět pustoší vše kolem?“ pronesl s údivem Toin.

„Ano, z tohoto města pochází má žena.“

„To není dobrý nápad,“ odvětil trpaslík a několikrát si prohrábl vous.

„Proč myslíte?“ podivil se Rasam.

„Jistě, že to nemůžeš vědět, jak také, ale věz, že Garamin společně s dalšími čtyřmi svobodnými městy se staly součástí lesního království,“ odvětil Toin.

„To není možné,“ oponoval Rasam.

„Také jsme si to mysleli,“ přiznal Toin, „ale nad městy již vlají praporce lesního království.“

„To není možné,“ opakoval Rasam nevěřicně.

To, proti čemu starý král tak dlouho bojoval, se přeci jen stalo. Osud Tarandinu, lesního království, byl v rukou krátkozrakého blázna, dávajícího přednost bohatství a pohodlnosti před budoucností. Hvězdy a lesy sousedící s městy budou postupně ukrajovány a přeměňovány v mýtiny a holé pláně, na nichž budou růst kamenné domy a ulice.

„Já ji přesto musím najít,“ pronesl Rasam po chvíli, „dlužím jí to.“

Bylo mu jasné, že vstoupit do Garaminu bude daleko složitější, než si možná nyní umí představit. Již nebude moci využít plavby vzdušného korábu, jak původně zamýšlel, neboť všechny královské přístavy byly vždy střeženy vojáky. A jinak tomu nebude ani v Garaminu. Tamní posádka vojáků lesního království, by jej mohla velmi snadno poznat. Vždyť jeho tvář zná mnoho z nich. Bude muset najít jiný způsob dopravy.

„Jak myslíš,“ přikývl Toin, „ale ještě předtím, než nás opustíš, by s tebou někdo rád mluvil.“

„Kdo?“ zeptal se Rasam.

„Někdo, kdo se významně podílel na tvé záchraně.“

Rasam sledoval Toinův pohled a přemýšlel, o koho by mohl jít.

Dobře věděl, že trpaslík, kterého spolu s ním vynesli z vězení, nebyl nikdo menší než králův vnuk. Ale čím by si vysloužil tu čest, stanout před členem královského rodu? A co by mu vůbec mohli chtít? Jemu, vyvrheli společnosti, odsouzení na útěku.

„Jdi si odpočinout a připrav se na cestu. Jakmile domluvím schůzku, nechám pro tebe poslat.“

Rasam přikývl a položil trpaslíkovi ruku na rameno.

„Děkuji za vše, příteli.“

Toin se pouze usmál.

A více ani nemusel, neboť Rasam z jeho pohledu i výrazu tváře rozpoznal vše.

* * *

Podruhé ve svém životě seděl Rasam v předsáli audienčního sálu.

Nyní se však nechystal navštívit panovníka Ugamaru a poznat další část tohoto rozlehlého a úchvatného trpasličího města. Nyní byl připraven opustit toto místo, které mu přirostlo k srdci více, než by kdy předpokládal. Ještě však hodlal vykonat poslední setkání, o které ho požádal Toin. Setkání s někým, o němž nevěděl téměř nic, a jen odhadoval, kdo by to mohl být.

Tu a tam vzhledl k masivním kamenným dveřím, aby se přesvědčil, zda z nich nevychází někdo, kdo mu zachránil život. Nikdo však po dlouhou dobu nešel, dokonce ani Toin.

A tak stále seděl na jednom z mnoha kamenných stolic, oděn do kožené zbroje, vyrobené přímo na míru. Byl to dar právě od Toina, který jej nechal vyrobiť ještě dříve, než jej Rasam seznámil se svým záměrem. A nebyl to jediný dar od přítele na rozloučenou. Tím druhým a podstatně cennějším darem byl dlouhý meč ukovaný z černého kovu, nejtvrďší ocele, kterou dokázali zpracovávat pouze trpaslíci. Již hodnou dobu jej svíral v rukách a nemohl z něj spustit oči. Přejížděl prsty po temné čepeli, pokryté stříbřitými runami, vypovídající mimo jiné i o tom, že majitelem tohoto meče je Rasam, přítel trpaslíků.

„Trpaslíci neobdarovávají zrovna každého,“ vyrušil jej ženský hlas.

Vzhledl k opačnému vstupu, než očekával, a spatřil mladou dívku, ne o mnoho větší než nejvyšší z trpaslíků. A byt' ji viděl poprvé v přílehavém koženém oděvu, dobře věděl, že se již jednou setkali. Právě její hlas zaslechl v tunelu, když jej vynášeli z vězení. To díky jejím schopnostem byl stále ještě naživu.

„To s vámi jsem se měl setkat?“ pronesl, když vstával.

„Jste zklamán?“ podivila se dívka.

„To ne,“ zavrtěl hlavou, „jen jsem očekával trpaslíka.“

„Jmenuji se Marien a jsem vaše průvodkyně,“ odvětila dívka.

„Průvodkyně?“ podivil se Rasam.

„Doprovodím vás ke své paní,“ odvětila dívka a paži ukázala k východu z města.

Rasam nyní zcela pochopil Toinova slova, pronesená při předávání obou darů. Byla to slova rozloučení, neboť starý trpaslík věděl, že se již neuvidí. Neměl se před svým odchodem setkat s žádným jiným trpaslíkem, natož pak s princem, s nímž sdílel vězení. Měl se střetnout s někým, kdo vůbec nepocházel z Ugamaru, koho patrně nikdy předtím neviděl, s někým, kdo stál za jeho i princovým osvobozením. A nyní věděl, že se jednalo o ženu.

„Jak se jmenuje tvá paní?“ zeptal se Rasam, když vstal a zasunul meč do kožené pochvy.

„Až přijde čas, tak se to dozvíte,“ odvětila dívka a otočila se k odchodu.

Ještě naposledy se rozhlédl po kamenné místnosti, než se vydal za ní.

Vstoupil na široký kamenný můstek oddělující vnější obranu města od vnitřní části. Již jej neuchvacoval pohled do téměř nekončící hlubiny, tak jako když zde byl poprvé. Již znal hlubší místa, která v sobě skrývá nitro hory i se všemi poklady, které z ní trpaslíci dobývají.

Minul obřadní stráž a stanul pod hlavní branou, vyšší než nejvyšší lípy severního hvozdu. Po obou stranách se tyčily kamenné sochy trpasličích guardianů s těžkými štíty a dvousečnými válečnými sekerami. I zde byl každý detail propracován do nejmenších podrobností, včetně vlajících plášťů se znakem království.

„Možná bude lepší, když si vezmete tohle,“ vyrušila jej dívka, nabízející mu tmavě zelený plášť s kápí.

Byl vyroben z látky, kterou už někde viděl, přesto si nemohl upamatovat kde. Dobře ale věděl, že ji nevyrobili ani lidé z lesního národa, ani lidé z měst, která znal.

„Možná,“ připustil, když si plášť přehodil přes ramena a hlavu překryl kapucí.

I on si uvědomoval, že bude lepší, když nebude vzbuzovat pozornost, natož aby jej někdo poznal. Jeho tvář byla veřejně známá a mohl by jej poznat i někdo, o kom by se sám domníval, že se nikdy neviděli. Vždyť mnohdy jménem krále mluvil ke shromážděným davům, jindy objížděl města a vesnice a předstupoval před jejich obyvatele. A město Salm, které leželo před nimi, nebylo výjimkou.

„To je lepší,“ zhodnotila Marien a vydala se po dobře upravené cestě k věžím kamenného města, tyčící se pod úpatím samotné hory.

„Kam vlastně jdeme,“ zeptal se Rasam, když se pohledem do nitra Ugamaru rozloučil se svým dočasným domovem.

„Brzy se to dozvíte,“ odbyla jej dívka.

„Takže jdeme k někomu, kdo sídlí v Salmu?“ vyzvídal dál Rasam.

Marien však beze slov sestupovala dále k městu.

„Ptám se proto, že by mě mohl někdo z města poznat a to by pro nás pro oba mělo nepříjemné následky.“

Dívka se zastavila a otočila.

Upřený pohled, který k němu směřovala, mu byl nepříjemný. Přesto jej zaujalo něco zcela jiného. Nebyl to pohled mladé dívky, ale velmi zkušené ženy. Staré ženy, které docházela trpělivost s dítětem.

„Naším cílem není Salm,“ pronesla náhle.

„Takže budeme cestovat dále? Do Nirnu, Berinu nebo dokonce ještě dál?“

„Ano, budeme cestovat ještě dál,“ připustila Marien.

„Tak proč nás nepřenesete pomocí magie? Ušetřili bychom si tím mnoho času,“ pronesl Rasam.

„Až přijde čas, použijeme magii, nyní navštívíme Salm, koupíme koně a budeme cestovat jako ti, kdož magii neovládají.“

„Proč?“ zeptal se Rasam, kterému nic z toho nedávalo smysl.

Naopak, kdyby dívka, o níž ví, že vládne magií, použila své schopnosti k urychlení cestování, jistě by se nemusel obávat toho, že jej někdo pozná, takto se bude muset mít po celou dobu ve střehu.

„Tvé domněnky jsou logické, ale mám proto své důvody,“ odvětila náhle.

„Ty znáš mé myšlenky?“ vyhrkl v překvapení.

„Ano,“ přiznala dívka.

„Kdo jsi?“ zeptal se s vážným výrazem.

„Tvůj průvodce,“ odbyla jej lakonicky.

„Vypadáš jako bezbranná dívka, ale tvé oči vypovídají o opaku. Ovládáš magii a čteš myšlenky druhých, byť ti k tomu nedali svolení. Vedeš mne někam a k někomu, aniž bys mi sdělila více. Proč myslíš, že tě budu následovat? Protože jsi mi zachránila život? Já se tě o to neprosil,“ ohradil se Rasam.

A byla to pravda.

On nebyl tím, kdo prosil o osvobození ani o život. Pokud kdy o něco prosil, pak svou bohyni o rychlou smrt. Jeho prosby však vyslyšeny nebyly. A byť věděl, že by měl cítit vděk za své vysvobození, necítil jej. A pokud od něj někdo očekával slepou poslušnost, mýlil se. Jen k jediné osobě cítil něco víc. A to byl Toin, kterého si vážil a kterého považoval za přítele. Skutečného přítele.

Dívka jej velmi bedlivě pozorovala a on cítil, že nesleduje pouze výraz jeho tváře, ale rovněž i jeho myšlenky. Vlastně se nemusel ani snažit mluvit nahlas. V jeho mysli to vřelo ještě více, než vůbec dokázal slovy vyjádřit.

„Nemůžeme zde použít magii, neboť by se o tom mohli dozvědět Azarijští mágové, kterým jsme tě odnesli pod nosem. Jejich moc je vskutku velká, a pokud bych zde začala kouzlit, jistě by se zde během několika chvil některý z nich objevil. Proto musíme pěšky do míst, která nesledují, mimo hranice, které je zajímají, a teprve tam urychlím naše cestování,“ odvětila dívka na vysvětlenou.

Sledoval ji upřeným pohledem a přemýšlel, proč by jí vlastně měl věřit.

„A to, kdo jsem, ti říci nemohu, alespoň ne nyní. Pokud nebudeš chtít jít se mnou, bránit ti nebudu, ale věz, že pokud tě chce vidět má paní, pak k tomu má jistě důvod a byl bys pošetilý, kdybys její pozvání odmítl.“

„Kdo je tvá paní?“

„To ti řekne ona, pokud se s ní setkáš,“ odvětila dívka, než začala sestupovat k Salmu.

Sledoval její ladnou chůzi a přemýšlel.

Za kým jej to vede a proč s ním chce vůbec kdo mluvit? To jediné, co si přál, bylo nalézt svou ženu a začít nový život. Přesto mu vyvstala na mysli Toinova slova, který si rovněž přál, aby se s onou paní, jeho zachráncem, setkal. Proč ale? Jaký měl k tomu důvod? To už mu starý trpaslík nesdělil.

Nakonec ukončil uzavřený kruh myšlenek, přeměněných ve spleť otázek, na něž nemohl znát odpověď, a vyrazil k městu.

Ještě před prvními domy dohnal Marien, která již dávno předtím věděla, jak se rozhodl.

* * *

Cestování ve společnosti krásné dívky nebylo tak hrozné, jak Rasam předvídal. Obával se, že se o ni bude muset starat a brát na ni ohled, ale opak byl pravdou. Nikdy si na nic nestěžovala a téměř ve všem si dokázala poradit sama. Dokonce uměla rozdělat tradiční technikou

ohně, aniž by přivolala pozornost druhých, což se o mnoha lidech žijících mimo les nedalo říci. I králíka, umě a bez pomoci magie, stáhla z kůže a připravila k opékání. S pomocí několika bylinek, které Rasam natrhal, byla dokončená pečinka více než chutná.

„Jak se vůbec člověk stane čarodějem?“ zeptal se Rasam se zvědavostí, když obral jedno ze stehén.

A nebyla to jen zdvořilostní otázka k prolomení dlouhého ticha. Sám znal hned několik čarodějů, ale dobře vlastně žádného. Ten, s nímž měl tu čest hovořit nejdelší dobu, byl již mnoho let mrtvý. Byl to králův osobní mág, o němž i starci vyprávěli, že měl bílé vlasy i v dobách, kdy ještě oni neuměli pořádně mluvit. Po jeho skonu se na dvoře již žádný mág natrvalo neusídlil. A možná ani žádný další svobodný mág či kouzelník nebyl. Od té doby se mělo obecně za to, že jedinými lidmi ovládajícími magii byli Azarijští mágové. A to i proto, že do svého řádu přiváděli veškeré děti, u nichž se objevily sklony ovládat magii.

„Naše paní si nás vybírá ještě dříve, než se narodíme. Má dar rozpoznat schopnosti člověka ještě v matčině lůnu,“ odvětila po chvíli Marien.

„Je víc takových, jako jsi ty?“ podivil se Rasam.

„Ano, je nás šest,“ pronesla a krátce se zarazila, „tedy bylo,“ dodala tiše.

„Takže ty jsi ve službách své paní již od svého narození?“

„Ano, jakmile paní zjistila, že mám nadání ovládat magii, poskytla mé matce nový domov. Domov bez násilí a utrpení, domov, v němž jsem prožila nádherné dětství.“

„A otec?“

„Toho neznám a má matka se o něm nikdy nezmínila. Nakonec jsem zjistila, že ani neví, kdo by jím mohl být,“ přiznala Marien s podivným výrazem ve tváři.

„Četla jsi jí myšlenky, že?“ zeptal se Rasam.

„Nechtěla jsem, ale emotivní myšlenky se nedají přehlédnout.“

„Emotivní? Ně kdo jí ublížil?“

„Nechci se o tom bavit,“ odvětila a odvrátila tvář.

„Omlouvám se,“ pronesl Rasam.

Chtěl být pouze zdvořilý a prolomit mlčení, které po většinu cesty mezi ním a Marien panovalo. Nyní jej mrzelo, že ji přivedl do rozpaků a probudil bolestné vzpomínky.

„Já jsem již odmala chtěl být rytířem, stejným, jako byl můj otec,“ pronesl zahleděn do žhnoucích uhlíků pohasínajícího ohně, „jako malý jsem si hrával s mečem a štítem a s bratrem jsme bojovali, nejčastěji o čest naší matky nebo o koláče, které právě upekla.“

Marien na Rasama se zájmem pohlédla.

„Nevěděla jsem, že první rytíř Tarandinského království má sourozence,“ pronesla, aniž by skrývala překvapení.

„Již není mezi živými,“ odvětil, a byl sdělit smutnou a téměř tragickou zprávu, na jeho tváři se objevil drobný úsměv, „byli jsme dvojčata, podobní si jako vejce vejci.“

„Obětoval svůj život, abys mohl žít,“ pronesla po chvíli a její pohled neskrýval překvapení.

„Ano,“ přiznal Rasam, aniž by se pozastavil nad tím, že mu opět četla myšlenky, „skočil do cesty šípu a tím mi zachránil život.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem ...“

„To je v pořádku,“ zadržel ji Rasam, „jsem rád, že si čas od času na něj vzpomenu.“

Byť se z té tragédie dlouho nemohl vzpamatovat a celá rodina tím byla poznamenána, nyní již necítil žádnou bolest ani vinu. Jen příjemnou vzpomínku na někoho, koho miloval a pro něhož by také položil život.

Jediné, co mu bylo líto, byl osud jeho matky, která se nedokázala vyrovnat se smrtí svého syna. A nepomohli jí ani Azarijští mágové, které na pomoc povolal jeho otec. Spíše naopak. Byť to nemohl nijak dokázat, byl přesvědčen, že právě oni přivedli její matku k šílenství, které ukončila skokem ze skály.

Marien raději přestala Rasamovi číst myšlenky a na okamžik zavřela oči. Přistihla se, že zašla až příliš daleko, za hranici, kterou by každý mág či čaroděj měl ctít. Cítila se stejně, jako když nechtíc odhalila matčina tajemství.

Již se neodvažovala pohlédnout na Rasama a přemýšlela, jak mu pozvednout náladu.

Z jejího přemýšlení ji vyrušil rychlý Rasamův pohyb, když nečekaně zasypal zbytek ohniště hlinou.

„Něco se děje?“ zeptala se tiše.

„Pssst,“ odvětil pouze s pohledem upřeným k nejbližším stromům.

Ač nechtěla, opět nahlédla do jeho mysli a spatřila, že je naprosto čistá a soustředěná. To, co jej ovládalo, byl instinkt lovce, větrícího blízkosti se nebezpečí.

„Máme společnost,“ zašeptal, když vstal a vytáhl meč z pochvy.

Ve stejném okamžiku vzduchem zasvištělo hned několik šípů.

Marien se jediným skokem dostala až ke svým věcem a vytáhla krátký meč. Chtěla se rozeběhnout za Rasamem, ale ostrá bolest ji srazila k zemi. Nevykřikla, byť chtěla zakřičet na celý les. Se strachem si sáhla na bolavou paži. Šíp ji jen škrábl, nezabodl se, jak se obávala. Sevřela si ruku nejsilněji, jak mohla, a odpížíla se ke kmeni stromu, aby se nakrátko schovala v jeho temnotě. Naslouchala nočnímu tichu a snažila se rozpoznat stranu, z níž jí hrozí největší nebezpečí. Jak ráda by použila magii a ochránila sebe i Rasama, ale velmi dobře věděla, že právě to učinit nemůže. Ne, když se dostali tak daleko.

To, co ji však znervózňovalo daleko nejvíce, byla skutečnost, že nemá nejmenší ponětí o tom, kam zmizel Rasam.

A pak zaslechla zvuky boje.

Ještě chvíli se krčila u stromu, než se rozhodla opustit svůj úkryt.

Nyní již věděla přesně, kde Rasam je a kde jsou i muži, kteří je přepadli. Dva z nich již leželi na zemi, dva ještě vzdorovali meči ukovaného z černé oceli.

Než stačila Rasamovi jakkoliv pomoci, brňkot mečů ustal.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, když ji spatřil.

„Ano, jsem,“ odvětila se studem, že nepřišla na pomoc dříve.

Rasam se sklonil k nejbližší mrtvole a začal ji prohledávat.

„Byli to zloději a vrazi,“ pronesl, když u jednoho našel usušené uši svých obětí.

„Takových je čím dál více,“ odvětila, aniž si uvědomila, že se jí zachvěl hlas.

„Opravdu jsi v pořádku?“ zopakoval podezřívavě a přistoupil k ní blíže.

„Je to jen malé škrábnutí,“ snažila se udržet silný hlas a přitom se ohlížela kolem, zda někde nejsou nějací další.

„Už tu nikdo jiný není,“ uklidnil ji a sevřel poraněnou ruku.

„Ahh,“ zasténala a téměř jej probodla pohledem.

Byla zraněná.

Ošetřil jí poraněnou paži a přitom si ji neustále prohlížel. Bolelo ji to, byť se snažila tvářit, že to nic není. Byla statečná, což musel uznat, a rozhodně nebyla vystrašená. Kdejaká jiná žena by se na jejím místě dávno složila. Pokud ne důsledkem poranění, pak jistojistě při pohledu na zkrvavená těla. Navíc byla noc, a byť na mrtvolu nebylo pořádně vidět, lidská fantazie a představivost udělá své. Ona však nejevila žádné známky strachu či odporu, jak předpokládal. Podle naprostého klidu při pohledu na jejich oddělené části těl možná i některým ukončila život sama.

Stála před ním vyrovnaná, klidná a sebejistá žena. Ale co on mohl vědět o nitru čarodějek, co zažily a kde mají hranici, kdy jim rozum zatemní závoj strachu a obav. Vzpomenul na svoje pocity, když poprvé prolil krev, když poprvé vzal někomu život. Ona to již měla za sebou, o tom byl přesvědčen.

* * *

Pokud se něco nezměnilo od posledních Rasamových návštěv, tak to byl život v severních osadách. Tamních obyvatel se změny na trůnu a s tím spojená nová politika moc nedotýkala. To samé se ovšem nedalo říci o městech. Projeli téměř celou severní část lesního království, vyhýbaje se hlavním cestám i právě městům. Ani do menších, dříve svobodných měst nevstoupili, neboť i na jejich kamenných hradbách vlály praporce lesního království. Vyhýbali se jim oblokem a pouze z uctivé vzdálenosti sledovali jejich proměny. Toin měl pravdu, když mu vyprávěl o přidružení velkých měst k lesnímu království, to ale netušil, že stejný osud potkalo i mnoho těch menších.

A tak, jak starý král předpokládal, znamenalo to především masivní kácení okolních hvozďů a stavbu nových vysokých hradeb, zajišťujících rozpínání přeplněných měst. Říkalo se tomu nová éra, období dřeva a vody mělo nahradit období kamene a ohně.

„Nevidím žádný užitek mému království na tomto spojení, spíše naopak,“ přiznal Rasam zahleděn na holé stráně kdysi zalesněných hvozďů.

„Ulgar dával vždy přednost kamenným hradům před stromovými sídly,“ odvětila Marien.

Rasam pouze přikývl jejím pravdivým slovům.

Ještě za vlády starého krále jeho synovec trávil nepoměrně více času v okolních městech než v samotném Abunaru, hlavním sídle lesního království. Už tehdy projevoval daleko větší zájem o kamenné stavby nežli o vysuté stromové paláce. Vždyť i své sídlo, Kernivel, nechal vybudovat na skalách, kde vystavěl tučt vysokých kamenných věží. Byla to spíše pevnost a Rasam nepochyboval o tom, že právě tam přemístil i královský stolec.

„I vzdušné koráby plují pod praporce království,“ uvědomil si, že i v tomto měl Toin pravdu.

Bylo vskutku překvapivé, kolik toho trpasličí věděli o sousedních městech a říších, byť se zdálo, že jsou ve svých slujích a městech ukrytých pod horami zcela izolováni.

„Mnoho vzduchoplavců přišlo o své lodě díky nehorázným poplatkům, které král zavedl ve svých přístavech. Nezbylo jim nic jiného, než vstoupit do služeb královských vzdušných sil, pokud nechtěli skončit ve vězení,“ vysvětlila Marien při pohledu na menší obchodní vzdušný koráb přistávající v městském přístavu.

„Královských vzdušných sil?“ opakoval Rasam výraz, který předtím nikdy neslyšel.

„Nově zbudovaná královská letka zahrnuje téměř všechny lodě brázdící nebe nad královstvím. Mnoho z nich pak bylo předěláno z dopravních či obchodních na ryze vojenské, mající za úkol posilovat obranu hraničních území království. Zbylo jen málo těch, kteří nepodlehli nátlaku krále a dále plují pod vlajkami obchodních společností či nezávislých měst. Ti ale do centrálních částí království nelétají. A pokud ano, musejí k tomu mít dostatečný důvod a vskutku dobře zapláceno.“

„Udalo se mnoho změn po dobu, co jsem zde nebyl,“ přiznal Rasam, aniž by skrýval zklamání.

„To ano, ale neboj se, že by na tebe král zapomněl. Stále jej šíří vědomí, že jsi unikl osudu, který pro tebe přichystal. A není dne, kdy by nepřemýšlel o tom, kam jsi mohl zmizet a kdy a kde se objevíš.“

„Nemám v plánu mu zkřížit cestu ani jeho plány,“ odvětil Rasam.

„Jenže to on neví a činí vše, aby tě našel a jednou provždy umlčel.“

Rasam o jejích slovech nepochyboval.

Král musel být u vytržení, když se dozvěděl o jeho zmizení. Jak to asi vysvětlili Azarijští mágové, že ten, který měl být navěky umlčen, jim proklouzl mezi prsty. A že nevěděli, kde se po celou tu dobu nalézal, vypovídalo o velké zdatnosti jeho zachránkyně. Nebylo jednoduché před nimi zahlazovat stopy.

Čím dál více si uvědomoval, že právě ona musela vládnout daleko silnější magií, než se doposud domníval. Vždyť se obecně usuzovalo, že právě Azarijští mágové ovládají magii zdaleka nejlépe na celé Miepě. Pomocí magie dokázali stopovat a odhalit kohokoliv, ať již spáchal jakýkoliv čin. Ti, co se jim snažili vzepřít, skončili vždy poraženi. Vždyť je učila prastará elfí čarodějnice, poslední svého druhu, která neopustila tento svět jako ostatní z jejího lidu.

Nikdo přesně nevěděl, proč tu vlastně zůstala, zda kvůli své moci či něčemu jinému. Ať byl důvod jakýkoliv, byla považována za nejmocnějšího tvora tohoto světa. A mnozí tomu věřili, alespoň do doby, kdy byl její život ukončen právě těmi, které naučila prastarému vědění starých elfů.

Bylo to právě sedm představených řádu Azarijských mágů, kteří jí v nerovném a nelitostném souboji spálili na popel a stali se tak jedinými, kdož zná skutečné tajemství vysoké magie.

Rasam však opustil vzpomínky na bájnou minulost a pohlédl k Marien. Bylo vskutku zvláštní, že právě s ním se chce její paní setkat.

„Ty jsi věděla, koho to tam v podzemí zachraňuje?“ zeptal se náhle.

„Ne a ani jsem neměla v plánu tě zachránit. A nebýt trpasličího prince, nechali bychom tě tam,“ přiznala Marien, „skutečnost, že jsme zachránili nejnenáviděnějšího muže království, jsme zjistili až od Toina, který tě poznal.“

Rasam se pousmál. Bylo téměř směšné, kolik náhod se setkalo při jeho osvobození. Navíc, když on sám si přál spíše smrt než pokračování svého života.

„A proč se mnou chce tvá paní mluvit?“ zeptal se Rasam. „Jak už jsem ti řekl, rozhodně nemám v úmyslu vrátit se do lesního království, natož stanout proti králi Ulgarovi a snažit se očistit své jméno, či dokonce nařknout krále z toho, že měl prsty ve smrti svého strýce.“

To byl patrně také jeden z hlavních důvodů, proč na vyšetření okolností smrti starého krále nebyli povoláni právě Azarijští mágové. A možná že i oni měli se vším cosi společného. A pak viník byl již zatčen a nijak se nevzpíral. Proč by tedy kdokoliv podněcoval nějaké vyšetřování, když vše bylo tak jasné. Alespoň dle interpretace nového krále.

„Neznám důvody své paní. Mám tě k ní pouze přivést,“ odvětila Marien.

Rasam se napil z mošny, aniž by se dále vyptával. Odpověď byla prostá a jasná.

Již to během cesty zkoušel několikrát, ale nikdy z Marien nedostal více. Na všechny jeho otázky bude odpovězeno, jakmile stane před jeho záchránkyní. Možná že ona bude znát i odpověď na jedinou otázku, která jej zajímá ze všeho nejvíce. A to, zda stále ještě žije jeho žena a kde se nalézá?

* * *

Marien mluvila pravdu. Tedy alespoň dodržela vše, co slíbila.

Jakmile opustili hranice posledního severního města a ocitli se z jeho dohledu, prodali v nejbližší vesnici koně i jejich výstroj a pokračovali dále pěšky. Marien se mnohokrát přesvědčila, že je nikdo nepronásleduje ani nesleduje a teprve ve stínu čedičových skal pronesla několik kouzelných vět a přitiskla se k Rasamovi.

Byl to jen krátký okamžik, kdy jej oslnila nečekaná záře, přesto cítil, že se mnohé změnilo.

Jakmile dokázal opět otevřít oči, uvědomil si, že již nestojí na travnaté cestě ve stínu homolovitých skal, ale na mramorové podlaze prostorného sálu, na jehož konci byl zbudován vyvýšený trůn. To, co jej překvapilo zdaleka nejvíce, byla skutečnost, že zde byla tma. Vládla zde noc a navíc oblohu zdobilo mnoho hvězd. Některé z nich, zářící těsně nad horizontem, poznával, jiné mu přišly zcela neznámé. Uvědomil si, že musí být stále na Miepě, ale na odvrácené straně světa, který, jak se domníval, znal velmi dobře. Nyní však pochopil, že se celý život mýlil, neboť v těchto místech nikdy v životě nebyl.

Narovnal se a pustil křehké ruce Marien, které po celou dobu svíral.

Rozhlížel se v překvapení kolem sebe, ve snaze pochopit, kde to vlastně jsou. Podél vysokých stěn stáli v dokonalých rozestupech strážci vyzbrojení halapartnami. Nedokázal rozpoznat, zda jsou živí, či jde pouze o obřadní sochy. Živé však byly ženy stojící všude kolem něj. Těsně pod trůnem pak bylo rozmístěno v půlkruhu šest stolců, z nichž pouze pět bylo obsazených. Seděly na nich překrásné ženy oděné do něčeho, co se snad ani za oděv považovat nedalo.

Vzhlédl vzhůru a ten pohled mu vyrazil dech.

Nikdy nic krásnějšího nespasil.

Stála před trůnem, v dokonalých liniích téměř nahého těla, a její jasně modrý pohled upřeně sledoval každý jeho pohyb. Kdo byla, pokud ne sama bohyně?

„Pojď za mnou a mluv teprve tehdy, budeš-li vyzván,“ vybídla jej Marien tiše a vyrazila směrem k trůnu.

Neřekl jediné slovo a následoval ji.

Možná teprve nyní si uvědomil, že nestojí ve volném prostoru, byť mohl spatřit noční oblohu. Nad ním se jistojistě nalézala střecha, přestože nebyla nijak vidět, věděl, že se nad ním klene cosi, co brání větru i dešti vstoupit dovnitř. Pouze paprskům hvězd bylo umožněno prostoupit dále.

„Bud' vítán, Rasame,“ pronesla žena stojící před trůnem.

Bez dechu sledoval její tvář a snažil se bránit vzrušení, které ho pohlcovalo.

„Takže je to pravda,“ pronesla žena s údivem, když začala sestupovat k ostatním.

„Co je pravda?“ hlesl a teprve poté si vzpomněl na upozornění Marien.

„Neseš znamení,“ odvětila žena.

„Znamení?“ podivil se Rasam a nechápavě hleděl na své ruce a části svého těla.

„Znamení bohyně,“ vysvětlila paní, když stanula na mramorové podlaze.

Rasam vůbec nechápal, o čem to nebesky krásná žena mluví. Sledoval její pohled i křivky jejího těla a snažil se pochopit něco z jejích slov.

„Jmenuji se Elorien,“ doplnila, když přistoupila až k němu.

„Elorien“ opakoval si v mysli jméno, které již několikrát slyšel. Jméno, které mělo být dávno zapomenuto, jméno prastaré elfí čarodějky, zavražděné azarijskými mágy v dobách, kdy ještě nebyl na světě ani Rasamův praděd. Ale jak to, že jsou všichni přesvědčeni, že je mrtvá, když tu stojí před ním?

A v tu chvíli pocítil zvláštní moc, sílu, které nedokázal nijak vzdorovat a jež mu zatemnila zrak. Pozvolna procítl v místech vzdálených v prostoru i čase, v dávné minulosti, v paláci Lorentar, kde paní Elorien učila vybrané žáky magii.

Sledoval její vlídnost i moment, kdy byla zákeřně a promyšleně napadena postupně všemi svými učiteli, vedenými Labrosem, nejnadanějším a nejchytřejším ze všech. Právě on použil smrtelné kouzlo, kterým ji před zraky ostatních spálil na prach. Z popela pak sebral několik artefaktů a šperků, které schoval do svého oděvu. Její moc však daleko přesahovala vědomí jejích žáků, a tak nemohli vědět, že ji zcela nezabili.

Mohla se jim znovu zjevit v celé své síle a ztrestat každého z nich. Ona však bez jakékoliv odplaty opustila Lorentar a odešla na Grandas, poslední kontinent nalézající se na odvrácené straně světa, kam ještě lidská noha nevstoupila. Žádné z lodí brázdících nekonečné oceány nedokázaly zdolat proud Kalakas, oddělující severní část světa od té jižní. A žádný kapitán vzdušných korábů se neodvažoval vydat na tak dlouhou pouť a bojovat s bouřemi, které se s těmi nad pevninou nedaly v ničem srovnávat.

Vidění zmizelo a Rasam pomalu otevřel oči.

Měl na mysli mnoho otázek, především pak proč mu elfí kouzelnice zjevila všechny tyto obrazy. Musela vědět, že jim může uvěřit, ale také nemusí. Mohla to být pouze iluze, kterou mu vnukla, manipulativní obrazy, které jej měly přesvědčit o její variantě pravdy. Věděl, že nedokáže rozpoznat, co je pravdou a co je vymyšlenou lží, přesto jeho podvědomí cítilo, že obrazy, které mohl spatřit, se skutečně tak staly. Navíc neviděl žádný důvod, proč by mu ukazovala něco jiného? Vždyť se obecně vědělo, že byla poražena svými žáky, spálena na

popel a téměř zapomenuta. Jen si ji z vyprávění vybavoval spíše jako šerednou zlou čarodějnici, nežli mladistvě a přívětivě vyhlížející ženu neskutečně krásy.

„Neseš znamení bohyně Edoes?“ vyrušila jej ze zamyšlení, když zopakovala svá předchozí slova.

„Znamení bohyně Edoes?“ opakoval Rasam překvapeně.

Hlavou se mu honilo tolik otázek a zatím nerozuměl ničemu, co se zde odehrávalo. Ani v nejmenším netušil, proč se zde ocitnul, natož že je jakkoli označen či poznamenan.

„Ano,“ přikývla Elorien, která jej viděla tak zřetelně jako svit hvězd nad kopulí jejího sálu, „je vyznačeno na tvém levém rameni a části krku i hrudi.“

Rasam shlédl ke svému rameni a instinktivně jej sevřel pravou rukou. Nikdy tam nic neviděl a ani necítil, pouze pevnou kůži tvrzené zbroje. Cožpak čarodějka vidí i pod jeho oblečení? To nevěděl, nepochyboval však, že vidí věci, které zůstávají jemu a ostatním smrtelníkům skryty.

„A to je dobře nebo špatně?“ zeptal se po chvíli váhavě.

„To nevím,“ přiznala Elorien, „vím jen, že tě bohyně z nějakého důvodu sleduje a má s tebou nějaký záměr.“

Nevěděl, zda jí má věřit či nikoliv.

Vždyť přece kdyby jej bohyně opravdu sledovala, jistě by vyslyšela alespoň jednu z jeho proseb, které k ní směřoval v cele smrti. Ona však mlčela. Zdálo se mu, že jeho osud je jí zcela lhostejný.

„Úmysly naší Paní jsou různé a ani já přesně nechápu vše, co činí, ale je to bohyně a my pouzí smrtelníci. Nikdy nebudeme moci pochopit podstatu a hloubku jejích úmyslů, ať již budou jakékoliv,“ pronesla Elorien.

„Mluvíte o ní, jako byste ji znala,“ namítl Rasam pochybovačně.

„Znáš ji, tak jak máš na mysli, nemůže žádný smrtelník. Její tvář je zjevována pouze nesmrtelným. Důležitější ale je, že ona zná mne, o čemž jsem se mnohokrát přesvědčila. A co víc, že mi projevuje náklonnost.“

Toto slovní spojení Rasam neslyšel poprvé. To samé užívali s velkou oblibou kněží z Maradatu. I oni tvrdili, že jim bohyně Edoes projevuje náklonnost, o čemž mimo jiné vypovídala i skutečnost, že ani Azarijští mágové si na Maradat nedovolovali zaútočit. Dokonce kněžím projevovali nepřehlédnutelný respekt a před mnoha svými rozhodnutími je žádali o rady, za což platili nemalými částkami. Edoesini kněží byli jedinými, před nimiž se skláněli bez výjimky všichni králové Miepy.

„Jste snad kněžkou bohyně Edoes?“ zeptal se s mírným podezřením.

Elorien se zarazila.

Už dávno se zapomnělo, že elfové nevládli pouze pomocí silné magie, ale především skrze mnohem mocnější modlitby, směřované právě k bohyni Edoes. Byli prvními osidlovateli tohoto světa, který přetvořili dle vůle jejích bohyně. A právě Edoes si přála, aby jej nakonec zcela opustili a Miepu zanechali nižším rasám. A tak byli elfové přeneseni na nově stvořený svět, aby zde stavěli a budovali nová sídla a města jako již mnohokrát předtím.

A to, že tento rytíř dokázal rozpoznat, co mnozí jiní ne, bylo vskutku zvláštní. Vždyť ani její dřívější žáci, Azarijští mágové, kteří s ní strávili mnoho let v těsné blízkosti, byť obdařeni mnohým nadáním, nerozpoznali, že není pouhou čarodějkou, ale především velekněžkou velemocné bohyně.

„Ano, jsem velekněžkou bohyně,“ přiznala Elorien a s ještě větším zájmem si prohlížela mladého rytíře.

„A proč se mnou chce mluvit velekněžka bohyně Edoes?“

Elorien se na něj upřeně zadívala a začala jej pomalu obcházet.

Byl jiný než většina lidí, které mohla za svůj předlouhý život poznat. Nemohlo být náhodou, že právě on nosí znamení bohyně. Proč zrovna on, to ale nevěděla. Zatím.

Cítil se nervózní pod jejím pohledem, o to více, když se mu ztratila za zády. Dokonce vnímal i mírné chvění, mrazivý osten projíždějící mu páteří, nutící jeho mysl k pohnutí. Přesto se nepohnul a setrval, než jej nejkrásnější žena, co kdy spatřil, obešla a stanula mu opět tváří v tvář.

„Pravdou je, že jsem chtěla spatřit jediného člověka, který vydržel mučení Karunských mutantů. A zároveň muže, který v Tarandinském království způsobil největší rozruch za posledních tři sta let. Přiznám se, že to byla spíše má zvědavost, zda bys pro mě mohl být něčím užitečný. A pokud ne, ocitl by ses opět v síních Ugamaru a nepamatoval by sis nic z našeho setkání ani z cesty sem.“

„A co vám brání v tom vrátit mě nazpět? Beztak už jsem cestou sem ztratil dost času?“

„Času na co? Abyš našel svou ženu?“ zeptala se Elorien.

„Ano, přesně tak.“

„V Garaminu bys ji sám najít nedokázal, a než bys vůbec zjistil, v jaké části žije, chytili by tě.“

Rasam sledoval její pohled a přemýšlel, zda mluví pravdu, či se jej snaží odradit od jeho úmyslu.

„Vy víte, kde je má žena?“

„Nevím, ale pokud bych to chtěla vědět, jistě bych to zjistila,“ odvětila elfka sebevědomě.

Sledoval její dokonalý obličej a nasával lehkou vůni, která by omámila i skálu. A když k němu upřela svůj pohled, rozpoznal, že by zlomil téměř každého muže. Možná i jeho, kdyby jeho vzpomínky nebyly tak temné a bolestné.

„To tvá mysl se upíná ke Garaminu, tvé myšlenky jsou tak silné, že jsou čitelné téměř pro každého v tomto sále. A já ti pomohu najít tvou ženu a jistě i mnohem více, pokud ovšem ...,“ naznačila Elorien.

„Pokud ovšem, co?“ vyhrkl Rasam.

„Pokud pro mne něco nevykonáš.“

Rasam dost dobře nechápal, čím by on, prostý člověk, mohl být prospěšným velekněžce bohyně a patrně nejmocnější čarodějce Miepy. Vždyť jí stačilo obrátit se na bohyni a jistě by jakékoliv její tužby byly rázem vyplněny. Nebo se mohla obrátit na své pomocnice, které vládly podobně velkou mocí. Náhle jej ale zarazil pohled Elorien.

„Lidé se často obracejí k naší Paní se svými tužbami či prosbami. Bohyně tu ale není od toho, aby lidem, trpaslíkům či dokonce mně plnila přání a sny.“

Ano, to byla pravda. Lidé se často v nouzi a tísní obraceli k bohyni a prosili ji o pomoc. Rasam však neznal mnoho těch, kterým by modlitby přinesly úlevu. Ani jemu ne. A nyní se i styděl za to, kolikrát Edoes prosil, aby ukončila jeho utrpení. I když možná právě její vůle jej dovedla až sem.

„Co bych měl pro vás vykonat, paní?“ zeptal se po chvíli přemýšlení.

Elorien se usmála.

„Jsi po dlouhé cestě unaven. Přijmi pohostinství mého domu a odpočiň si. Zítra ti sdělím ostatní,“ pronesla elfka, a než Rasam stačil položit další otázku, zmizela.

Rozhlížel se kolem, ale v prostorném sále zůstal pouze ve společnosti Marien a nehybných strážců.

„Kam všechny zmizely?“ zeptal se udiven jejím nečekaným odchodem.

„Důležité je, že paní nenechala zmizet tebe,“ odvětila Marien a ukázala rukou ke dveřím.

Pochopil, že rozmluva skončila.

Bylo zřejmé, že nemá na výběr, a byť by nejraději zpovídal elfí čarodějkou až do rána, musel se podvolit její vůli. Ostatně pochyboval, že by se z jejího sídla mohl nepozorovaně vyplížit.

Nakonec jen přikývl a následoval svou průvodkyni do prostorných komnat, které byly pro něj přichystány.

* * *

Norien byl vlastně rozlehlý palác zbudovaný na několika homolovitých skalách.

Ohromná stavba, s jejímiž rozměry se ještě nikdy předtím nesetkal. Nejvíce mu to připomínalo samostatné město, sídlo s jediným členitým domem. I ze svých komnat mohl shlédnout do hlubokých roklí, které palác obklopovaly, a pokud by dokázal vzlétnout, mohl by odletět pryč jako pták. Dlouhou dobu sledoval vlnící se koberec nedotčeného lesa ozářený svitem hvězd a naslouchal zvukům nočních dravců a šelem.

Nakonec odložil většinu věcí na postel a šel se projít.

Věděl, že tak či onak by neusnul, a toto místo mu připadalo tak úchvatné, že si jej chtěl prohlédnout.

Procházel prostornými chodbami s křišťálovou klenbou, osvětlenými světélkujícími hranami samotných sloupů. Několikrát si na bělostnou září sáhnul, ale nic zvláštního necítil.

Co jej ale překvapovalo nejvíce, byla skutečnost, že tu byl zcela sám. Nebylo ani stopy po jiném obyvateli tohoto místa, natož po ženách, které spatřil v trůnním sále.

Nakonec dospěl k části paláce sousedící s malým jezerem, do něhož stékaly menší vodopády uvězněné mezi skalami. Ani zde nikdo nebyl, ani odtud nezaslechl žádné zvuky, natož hlasy. Shlédl k hladině, na jejíž nedotčené ploše se zrcadlilo samo nebe.

Svlékl se a bez zaváhání skočil co nejdále.

Vnímal bublinky vzduchu čepící vodu i příjemný chlad, který ho obklopil. Voda byla tak čistá, že i svit hvězd stačil, aby rozpoznal dno i rybky líně se povalující nedaleko svých skrýší. Udělal několik temp a pokusil se dosáhnout dna. Bylo však hlouběji, než dokázal odhadnout.

Ještě několikrát se zanořil, než vylezl na mramorový okraj a lehl si, aby měl všechny hvězdy na očích.

„Krásné, že?“ vyrušil jej hlas Marien, která přišla tiše jako stín.

„Úchvatné,“ přiznal uznale.

A neměl tím na mysli pouze rozlehlost lesa nebo čistotu jezera, do něhož opět skočil. Měl na mysli celý tento palác, který bez nejmenších pochyb budovali elfové. Všechny ty zdobené sloupy, mramorové podlahy, klenuté vstupy, ale především dokonale průhlednou střechu, složenou z čirých krystalů. Umění dávno zapomenutá a skrytá lidem i trpaslíkům.

„I já jsem tímto místem unesena. Nedá se srovnat s ničím, co jsem viděla,“ pronesla Marien, když se jeho hlava objevila opět nad hladinou.

Rasam připlaval k mramorové hraně a uvědomil si, že hned vedle něho se nalézají schody, sestupující až k samému dnu. A právě nad nimi stála Marien.

„Když jsem byl mladý a byl jsem velitelem hlídky, často jsem sledoval noční oblohu. Jak hvězdy postupně proplouvají oblohou, až je zahalí ostrá záře vycházejícího Saura, pozvolna se rozlévající nad stromy, čínící z černého koberce nedozírné zelené moře. Už jsem myslel, že nic tak krásného nespátím,“ přiznal zamyšleně, „a jsem rád, že jsem se mylil.“

Když opět pohlédl k Marien, připadala mu trochu jiná. Měla rozpuštěné vlasy a její oděv jí toho mnoho nezakrýval. Sledoval její tělo a přemýšlel nad věcmi, které mohl dělat pouze se svou ženou.

„Omlouvám se,“ pronesl, když si uvědomil, že žádná z jeho myšlenek zde není utajená.

Marien se pouze pousmála a nechala dopadnout své šaty na zem. Zcela obnažena sestoupila klidným krokem po schůdcích do jezera a začala plavat dále.

Sledoval ji, každé tempo a každý její nádech s vědomím, že kdyby již nebyl ženatý, vzal by si ji tady a teď, jak si ti nejhrubší muži berou bezbranné ženy. On měl ale závazek, kterým dal slib před bohyní. A ať již po něm bude paní tohoto paláce chtít cokoli, nakonec se vydá a nalezne svou krásnou ženu a vynahradí jí vše, co kvůli němu musela strpět.

Když se Marien vrátila nazpět, připlavala k němu tak blízko, že se jí mohl dotknout. V čiré vodě viděl vše, co dělá ženu ženou, a cítil její smyslnost a touhu. Hleděl na její vzrušená ňadra, ploché břicho a cítil oblé boky, které k němu tlačila stále silněji. Přesto se dokázal ovládnout a nepropadnout okamžiku touhy.

Opatrně mu přejela prsty po jizvách z nedávného mučení.

„Bolelo to moc?“ zeptala se s upřímným zájmem.

Neodpověděl, místo toho zavřel oči a vzpomenu na nekonečné okamžiky strávené na mučícím kůlu. Na okamžiky, kdy si přál, aby mu některé části těla raději usekali, než aby dále musel tolik trpět.

Nahlédla do jeho myšlenek a pocítila bolest, kterou si doposud nedokázala ani představit.

Otevřel oči, aby zaplašil bolestivé vzpomínky.

„Po tvém zranění již není ani památka,“ pronesl, když si všiml, že její paže nenese žádný šrám ani jizvu.

„Má paní dokáže zahojit veškerá zranění,“ odvětila a prsty se dotknula jizev, které měl na hrudi.

„Možná bych ji měl požádat, aby doléčila i ta má.“

„Pokud přijmeš její nabídku, žádat ji nebudeš muset,“ odvětila a celá se k němu přivinula.

„Proč to děláš?“ hlesl téměř odevzdaně.

„Není ti to příjemné?“ zeptala se překvapeně.

„Velmi,“ přiznal tiše, „ale já nemohu,“ dodal, na což musel posbírat mnoho sil.

„Kvůli své ženě?“ zeptala se a pohlédla mu přímo do očí.

„Ano, kvůli ní,“ přiznal Rasam.

„Škoda,“ odvětila a pomalu se oddálila.

Nebyl si jist, zda toho má litovat či nikoliv. Byla krásná a její dotečky byly vřelejší, než které se mu kdy dostaly od jeho ženy. Přesto věděl, že pokud by jej svedla, vyčítal by si to daleko déle, než co by trval okamžik jejich souznění. A co víc, přestal by si sebe sama vážit. Vždyť stále někde jeho žena trpí za činy, kterých se dopustil on, a místo toho, aby ji našel a vše vynahradil, by si užíval s krásnou čarodějnici, která by mu možná splnila každé přání. Teď, když nad tím chvíli přemýšlel, to znělo téměř neskutečně. Jak snadno by dokázal podlehnout, jak málo by stačilo, aby se nechal svést.

„Donesla jsem ti do pokoje nový oděv,“ odhalila s mírným úsměvem skutečný důvod své přítomnosti.

„Nový oděv?“ podivil se „snad ne něco podobného?“ dodal nejistě a ukázal na zem, kde leželo cosi připomínající závoj.

„Je to dar od naší paní,“ odvětila pobaveně a pomalými krůčky vystoupala na mramorovou podlahu.

Sledoval každou část jejího těla, každé zvlnění i zakřivení. Možná to byl poslední okamžik, kdy ji spatří v její skutečné kráse. Snažil se zapamatovat si tuto chvíli, vřít si do paměti její obraz ve svitu nespočtu jasných hvězd. A pokud si na ni někdy vzpomene, a on věděl, že si na ni jistojistě vzpomene, a nejen jednou, bude vědět, že tuto nerovnou zkoušku přestál.

„Nechala jsem ti je v pokoji,“ pronesla, když si oblékala šaty.

„Děkuji,“ odvětil, aniž by z ní spustil pohled.

„Dobrou noc,“ popřála mu s úsměvem a otočila se k odchodu.

Byla si vědoma, jaký dojem na něj udělala, i to, že na ni stále hladí. A nebýt jeho zásad, již by ležela pod ním a užívala si rozkoše z jeho vzrušení, které se před ní snažil skrýt.

„Nevíš, co po mne bude tvá paní chtít?“ zvolal za ní otázku, která se mu honila hlavou od doby, kdy opustil hlavní sál.

Marien se zastavila a ohlédlá zpět. „To se dozvíš až od naší paní,“ odvětila a pokračovala v chůzi.

Sledoval ji, než se mu ztratila v dlouhé chodbě, a jen ztěžka vydechl. Odrazil se a zanořil pod hladinu, jako by mu chladná voda mohla přinést uklidnění.

* * *

Oděv, který mu Marien zanechala v komnatách, byl vskutku výjimečný.

Obával se nějakých zdobených šatů, které s oblibou nosívali šlechtici a příslušníci sídelních dvorů. Ale toto bylo zcela něco jiného. Kožené kalhoty, které na sebe navlékl, se s těmi, které pro něj nechal vyrobit Toin, nedaly v ničem srovnat. Byly měkčí a přitom pevnější než jakékoliv, které mohl kdy spatřit či které kdykoliv předtím nosil. Neomezovaly jej v žádném pohybu, který vyzkoušel, a že nyní zkusil téměř vše. Tunika s dlouhým hnědozeleným pláštěm byly utkány ze stejného materiálu jako zelený plášť, který mu dala Marien, když odcházeli z Ugamaru.

A ještě něco leželo vedle oděvu, něco, o čem se Marien nezmínila. Byl to dlouhý luk, jehož zpracování nebylo dílem lidských paží. Skvostné rytiny a zdobení nemohlo být dílem nikoho jiného než samotných elfů. Dokonce ani nedokázal rozpoznat, z jakého dřeva byly zbraně vyrobeny.

Oblékl se, opásal a na záda připevnil toulec s šípy a lukem.

Jistě nebylo náhodou, proč jej Elorien obdařila právě těmito věcmi. Tušil, že jej požádá, aby se někam vydal. Možná pro něco nebo někoho. To jistě brzy zjistí.

Naposledy se rozhlédl po komnatách, než se vydal do trůnního sálu, kde byl již očekáván.

Elorien seděla na svém trůnu a pod ní pět žen. Šestá stolice byla stále opuštěna. Rozhlédl se kolem sebe a mezi ostatními ženami stojícími kolem sálu rozpoznal tvář Marien, stále se usmívající, byť se noc nevydařila podle jejích plánů. V těch volných a hebkých šatech se mu zdála daleko křehčí a zranitelnější než ta, jež jej sem doprovázela.

Věnoval jí dlouhý pohled, než se plně soustředil na elfí čarodějku.

„Dostalo se ti v mém domě pohodlí a všeho, co si tvé tělo a duše žádaly?“ zeptala se paní tohoto domu.

„Ano a více než to,“ přiznal Rasam, „děkuji vám za vaše dary.“

„Jsou tvé, ať již přijmeš mou nabídku či nikoliv,“ odvětila Elorien.

„O co mne tedy chcete požádat, paní?“

„Žádám po tobě, abys mi donesl artefakt, který mi dříve patřil a který padl do rukou azarijských mágů.“

„Paní, já ale nejsem žádný zloděj,“ ohradil se Rasam.

„Nechci po tobě, abys jej sprostě ukradl. Nechci, abys byl zlodějem, ale mstitelem! Chci, abys toho, kdo jej neprávem nosí a zneužívá jeho moc, našel a zabil. Abys mu těsně před tím, než se jeho duše odporoučí hledat cestu do Síni bohyně Edoes, sdělil, kdo tě poslal.“

Rasam přihlížel Elorien, které zesílil hlas, když mu sdělovala poslední slova. Nesnažila se skrývat své emoce a on pocítil sílu moci, které vládla. A byť se mu chtělo vykřiknout „*ano, má paní, učiním vše, abych splnil vaše přání*“, mlčel, zadržel chladnou úvahou, jak by on, prostý smrtelník, mohl přemoci někoho, kdo ovládal mocnou magii.

„Copak se zde mezi vámi nenašel nikdo, kdo by to svedl?“ zeptal se s pohledem zaměřeným na pět kouzelnic, sedících pod Elorieniným trůnem.

„Nemůžeme se střetnout tváří v tvář azarijským mágům,“ odpověděla Elorien.

„Proč? Vždyť vy jste mocnější než oni,“ odvětil nechápavě Rasam.

„Oni vědí, že stále ještě žiji, přestože ostatní utvrdili v tom, že jsem mrtvá. A po celou tu dobu činí vše proto, aby mne našli,“ odvětila elfí čarodějka, „jistě, mohla bych proti nim použít veškerou svou moc, ale tím bych se provinila proti přísaze, kterou jsem dala vyslanci bohyně Edoes.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal Rasam.

„Bylo mi umožněno zůstat na tomto světě pod jedinou podmínkou,“ odvětila Elorien, „že nepoužiji svou moc proti jedinému z nižší rasy, kterým bylo dáno ovládnout tento svět.“

„Proto jste je nechala v domnění, že vás zabili, a bez dalšího boje jste zmizela?“

„Je tomu přesně tak,“ potvrdila Elorien.

Rasam na ni hleděl, na tu přenádhernou a mocnou paní, a pocítil lítost. Lítost nad jejím osudem, lítost nad bezmocností, kterou při své nezpochybnitelné moci měla. Ač by po ní házeli kameny, ona by jim nic z toho nemohla vrátit. Musela by strpět jakákoliv příkoří, pokud by nechtěla rozhněvat samotnou bohyni. A o to by nestál nikdo.

„Jsi více než zvláštní,“ pravila náhle, když vstala a začala pomalu scházet dolů. „Stálo přede mnou mnoho lidí i trpaslíků, nikdo však neprojevil lítost nad mým osudem. Přesto věz, že na mou obranu by povstaly ony,“ dodala a před elfí čarodějkou stanulo v půlkruhu pět kouzelnic jako živý štít připravený bránit svou paní.

Sledoval pohledy pětice krásných žen a nepochyboval, že dokážou svou paní ochránit. Přesto to nijak nezměnilo jeho pocity, které Elorien vnímala. Bylo mu jí líto a možná právě tento cit jej obměkčil, aby o její žádosti alespoň uvažoval.

„Už se o to někdo pokusil?“ zeptal se po chvíli.

„Ano,“ přikývla elfka, když prostoupila skrze své ochránkyně a stanula před Rasamem.

Cítil její vůni, tu neskonale svěžest, která mu do žil pouštěla více krve, než by si přál. Přesto se ovládl a myšlenkami zůstal mimo dosah svých představ.

„Co se nepovedlo?“ vyzvídal, vědom si toho, že pokud by jeho předchůdce uspěl, nebyl by tu.

„Odhalili ji a přemohli,“ odvětila Elorien se smutkem v hlase, jmenovala se Elyen, vydala se pro amulet bez mého vědomí, a byť jej téměř svírala v rukách, zaplatila za svou odvahu příliš vysokou cenu.“

Rasam sledoval smutek ve tváři elfí čarodějnice a postřehl, že její oči se začaly lesknout. Snažila se ubránit slzám a nakonec se jí to podařilo, přesto cítil, že ji ztráta Elyen velice zasáhla.

„Proč si myslíte, že právě já uspěji tam, kde selhala jedna z vašich kouzelnic?“

„Protože jsi výjimečný.“

„V čem?“

„Nevím, jak dlouho bych čekala na někoho, kdo nese znamení bohyně, je vycvičen tak dobře jako ty a navíc je Nemetským dvojčetem,“ odvětila Elorien.

„Nemetským dvojčetem?“ opakoval Rasam výraz, který slyšel poprvé ve svém životě.

„Jsou vzácností, duše blízké si tak, že se rodí ve stejnou dobu. Většinou jako dvojčata, zcela výjimečně zvlášť. Přesto si k sobě vždy najdou cestu. Jsou pak jako jeden, ochotni za toho druhého bojovat, dýchat i zemřít,“ vysvětlila Elorien.

„Duram,“ pronesl Rasam tiše jméno svého bratra.

„Ano, tvé dvojče Duram,“ přikývnula elfka, „byli jste si blíže než s kýmkoliv dalším, s nímž jsi se setkal. A bude tomu tak i v dalším životě, neboť jeho duše čeká, až se k ní přidá ta tvá. Teprve poté může dojít k novému zrození. Taková je vůle bohyně.“

Rasam vůbec nechápal, o jakém znovuzrození tu elfí čarodějka hovoří. V jednom však měla pravdu. Už nikdy více nepotkal někoho, k němuž by cítil to samé jako ke svému bratrovi. Z jediného pohledu věděl, jak se cítil, co prožíval a mnohdy i to, na co myslel. Jako by jej znal stejně dobře jako sám sebe.

„Právě proto jsi jediný, kdo může uspět,“ dodala Elorien.

„Moc bohyně mě má ochránit proti Azarijským?“ podivil se Rasam a vzpomenu na mučení, které prožil.

„Ne, v tom ti pomohu já. Jen vím, že zemřeš, až bohyně uzná za vhodné, abys zemřel. Ne dříve.“

Hleděl jí do očí a uvědomil si, že znamení, které nese, je spíše prokletí. Ptát se elfí paní na to, kdy tedy umře, jistě nemělo žádnou cenu. To nemohla vědět, a i kdyby, proč by mu to sdělovala. Předpokládal však, že elfí paní musí vědět, že ještě nenadešel čas jeho smrti. Právě proto jej požádala o tento nesplnitelný úkol. A pokud mu četla v jeho mysli, musí rovněž vědět, že než by podruhé upadl do rukou Azarijských mágů, raději by se sám připravil o život.

„O jaký artefakt jde?“ zeptal se Rasam, byť stále pochyboval, že on je tím pravým.

Neptípadal si ničím výjimečný a už vůbec netušil, kde bere Elorien takovou jistotu, že právě on by mohl uspět tam, kde selhala jedna z jejich kouzelnic. To jediné, co jí mohl nabídnout, bylo umění svého meče, to ale proti moci Azarijských mágů bylo žalostně málo. Proti jejich kouzlům byl bezbranný. Nejednou viděl, jak pouhým mávnutím hole zmizely zbraně všem, kdo se přiblížil na dvacet kroků k mágům.

„Jejich kouzla na tebe nebudou působit, alespoň většina z nich,“ odpověděla Elorien na otázky jeho vědomí.

Pohlédl jí do modrých očí, aby se jen utvrdil, že není myšlenka, kterou by před ní a jejími kouzelnicemi neutajil. Přesto to nijak nesnižovalo důvěru, kterou k Elorien cítil. Bylo to podivné, neboť tuto ženu neznal ani jeden celý den a přesto věděl, že by nikdy nezneužila ničeho, co by jí, byť nechtěně, odhalil v myšlenkách. Což vlastně cítil i k Marien, které odhalil mnohem více, než by si přál.

„A jak byste dokázala, aby mne nemohli omráčit a zajmout pomocí magie?“ zeptal se vážně.

„Obdařila bych tě runami, které by jim v tom zabránily.“

„Obdařila?“

„Vepsala bych ti je do kůže,“ vysvětlila Elorien.

Rasam věděl, že si někteří trpaslíci nechávali vpisovat runy svého rodu pod kůži. Netušil však, že by něco podobného mohlo kohokoliv ochránit proti magii. Před ním tu ale stála prastará elfí čarodějka a její slova nemohl brát na lehkou váhu. Pokud tvrdila, že ovládá takové umění, pak nebyl důvod jí nevěřit.

Bylo by to hezké být imunní proti magii, vždyť právě o tom snilo mnoho bojovníků, kteří padli pod silou mocných kouzel. Byla by to cesta dostat se blízko, na délku čepele. Jenže i kdyby se dokázal dostat na dosah mágům, mohli by v dalším okamžiku zmizet. Mezi tím odolávat jejich útočným kouzlům nebo se je snažit zajmout, byl opravdu velký rozdíl.

„Nefíkám, že to bude jednoduché,“ souhlasila Elorien, „budeš muset použít veškeré schopnosti, které máš, vše, co ses kdy naučil, abys uspěl. Ale pokud uspěješ, vskutku štědrě tě odměním.“

Odměna byla to poslední, na co Rasam myslel.

Nejen že si opět vzpomenu na lítost, kterou k elfí čarodějce cítil, vzpomenu si především na svou ženu, kterou zanechal svému osudu. Pokud měl zájem o jakoukoliv odměnu, pak pouze o takovou, kterou by zajistil svou ženu.

„Pokud bych selhal a nedokázal se vrátit, slíbíte mi, že se postaráte o mou ženu?“ zeptal se Rasam.

„Ano, to ti mohu slíbit, ale věřím, že to nebude potřeba,“ přikývla Elorien.

„Myslím to vážně,“ pravil a pohlédl jí přímo do očí, „najdete ji a vezmete pod svou ochranu.“

„Pokud selžeš, nechám tvou ženu vyhledat a nabídnou jí ochranu,“ odvětila elfka.

To byla férová nabídka. I kdyby selhal a byl okamžik před svou smrtí, umíral by s vědomím, že o to jediné, na čem mu záleželo, bude postaráno. Že jeho žena bude v bezpečí a pod ochranou mocné elfí čarodějky. Snad potom o něm bude smýšlet pouze v dobrém a zapomene na příkoří, které jí způsobil.

„Dobrá,“ přikývnul Rasam souhlasně, „jak tedy ten artefakt vypadá?“

„Jde o stříbrný amulet ve tvaru dvou proti sobě přistávajících orlů,“ pravila Elorien.

„Viděl jsem jej,“ uvědomil si Rasam, „na krku nejvyššího představeného Azarijských mágů.“

Měl několikrát možnost se s nimi setkat tváří v tvář, když přišli za králem získávat další výsady. Už tehdy se mu všichni zdáli stejní, hubení muži sotva držící své čarodějné hole, prsty obtěžkané prsteny, jejich obličaje skrývaly hluboké kapuce purpurových plášťů. A možná právě proto si mohl všimnout zvláštního amuletu, který jejich představeného odlišoval od ostatních.

„Ano, to je on. Jmenuje se Denethria a jeho moc daleko přesahuje chápání jeho současného držitele,“ doplnila elfka, „tu největší cenu má však pouze pro mne. Právě on mne může přenést k mému lidu, od něhož jsem tak dlouho odloučena.“

„A proč jste se k nim nepřidala dříve, když jste amulet ještě vlastnila?“

„Nepředpokládala jsem, že se věci vyvinou tak, jak se vyvinuly,“ přiznala Elorien, „už není nic, co mne zde drží.“

„Chcete jej, abyste mohla opustit Miepu,“ pravil nahlas Rasam.

„Ano,“ odvětila Elorien, neboť to nebylo pro ostatní kouzelnice žádným tajemstvím.

„Jsme domluveni,“ přikývl Rasam, „vrátím vám jej.“

Elorien k němu přistoupila na jediný krok.

Cítil její dech i vůni vlasů. Chytila jej za ruku a dlouho mu hleděla do očí. Nevěděl, proč to dělá a co tím sleduje, ale neuhnul, ani když pocítil mírnou závrať.

Než se nadál, ocitl se v místnosti pouze s ní, nedaleko prostého lože, vedle něhož stál stolek s mnoha kalamáři a jehlami nejrůznějších velikostí. Aniž by mu cokoliv musela říci, sejmul ze sebe horní část oblečení a lehl si na lože.

* * *

Oslňující záře doprovázená silným větrem pomalu ustupovala, když s Marien opět pod nohama pocítili pevnou zem.

Byl to vskutku zvláštní pocit, zcela jiný, než když dříve cestoval za pomoci magie. Nyní nebyl jen pouhým přenášeným, ale jeho mysl se vědomě podílela na cestování. Kdyby tomu tak nebylo a jeho mysl se odmítala podvolit magii, kouzlo by jej nikam přenést nedokázalo. A to ani toto, ani žádné jiné, mnohem silnější. A tak mohl pocítit mnohem více, a především neztratit povědomí o směru, kterým cestovali.

Jakmile dosáhli cíle, rozhlížel se kolem a snažil se rozpoznat místo, na němž se ocitnuli. Díky svému dřívějšímu postavení procestoval mnoho částí Miepy, kterou ovládli lidé, na úpatí těchto hor však nikdy předtím nestál. Dokonce si ani nebyl jist, zda mají nějaké lidské jméno.

Vysoké masivy se táhly dále na severozápad, se špičkami pokrytými sněhem a stráněmi omílanými mořským příbojem. Nehostinné místo pro budování lidských obydlí, přesto ideální pro někoho jiného. Rasam vzpomněl na Toina, který mu vyprávěl o početných městech na severu, městech, o nichž lidé nemají nejmenší ponětí. Pokud bylo místo, které by trpasličí mohli považovat za svůj ráj, pak to byl bezpochyby tento mohutný pás pohorí.

„Támhle je Lorentar,“ pravila Marien a její napražená paže ukazovala k jihu směrem na moře, kde se v dáli rýsovaly obrysy vysokých břehů.

„Náš cíl,“ odvětil Rasam a chytil se za levé rameno.

Byť na něj Elorien snesla mnoho kouzel zmírňujících bolest, přesto pociťoval časté bodnutí v místech, kam mu postupně vepsala dvanáct elfích run do kůže. Ještě nyní cítil každé bodnutí jehly i omamnou vůni bylin a tinktur. Bylo to vlastně podruhé v životě, co mezi zuby svíral roubík. A ani podruhé mu z úst neunikl jediný projev slabosti.

Bolest, kterou nyní cítil, se s tím co prožil, rovnat nemohla. Dokázal ji překonat téměř bez povšimnutí, jen občas si ji uvědomil, když projela až ke krku, což bylo nepříjemné.

Přesto nelitoval, neboť elfí paní pro něj vykonala mnohem více, než slíbila. Nejen, že jej zbavila všech jizev a šrámů, způsobených mučením, ale rovněž vyléčila i jeho levé zápěstí, které měl pochroumané z rytířských turnajů. Často s ním zakroutil, zda je tomu skutečně tak, nebo se tupá bolest znovu objeví. Ale neobjevila.

„V pořádku?“ zeptala se Marien při pohledu na jeho tvář.

„Zvládnu to,“ odvětil s klidným hlasem a přehodil si přes rameno batoh se svými věcmi.

I ten měl nový, další dar od elfí paní. Byl ušit z kůže několika hadů, nepromokavý a pružný, že se mohl v poměrně velkém rozsahu přizpůsobit velikostem věcí, které do něj uložil.

Rasam dostal hned několik nových darů, především proto, aby měl proti Azarijským mágům vůbec nějakou šanci. Kromě oděvu, luku a batohu a samozřejmě tetování, které se občas připomnělo bolestí, obdržel dva magické prsteny, zvyšující sílu a rychlost, a také mu vyryla několik run do jeho meče, který dostal od Toina. Nejen, že vypadal ještě lépe, ale zdál se mu podstatně lehčí a snazší v zacházení. A nepochyboval o tom, že to není vše. Sám byl zvědav, čím jej jeho meč ještě překvapí. A především mu dala dlouhou černou dýku, již měl usmrtit představeného řádu Azarijských mágů.

„Musíme sejít k útesům,“ pravila Marien, a jakmile se ujistila, že je Rasam připraven, vyrazila.

Sledoval její chůzi a na okamžik vzpomněl na jezero a koupání při svitu hvězd.

Proč to asi udělala? Proč zkoušela jeho vůli? Opravdu měla o něj zájem, nebo to byl jen nějaký rozmar. To neměl nejmenší ponětí. Možná to byl test, možná to byla skutečná náklonnost kouzelnice, anebo jen chvilkové podlehnutí touze někoho, kdo nepřichází do kontaktu s muži tak často, jak by si přála.

Marien se po něm ohlédla a Rasam v jediném okamžiku začal myslet na svůj meč. Doufal, že to stihl a ona nerozpoznala v jeho mysli nic z toho, na co myslel ještě před chvílí. Nakonec se jeho myšlenky stále častěji ubíraly směrem k Lorentaru, největšímu z ostrovů, obklopující severní část Miepy.

Z námořních map věděl, jak je ostrov rozlehlý, a vždy se pozastavoval nad tím, že je téměř neosídlený. Kromě řádu Azarijských mágů a několika stovek jejich otroků a sluhů jej nikdo neobýval, byť se mohl stát domovem statisíců lidí.

Kdo ale mohl azarijským mágům poručit, aby svůj ostrov zpřístupnili i ostatním. Byli vedle kněžích z Maradatu jedinými, nad nimiž neměl moc žádný z panovníků. Nebyl nikdo, kdo by jim velel či dával rozkazy. Naopak, to právě vládci všech známých říší platily azarijským nemalé sumy za jejich služby.

„Jak se vlastně dostaneme na ostrov?“ zeptal se po chvíli.

Nepředpokládal, že po něm Marien bude chtít, aby takovou vzdálenost přeplaval, což by šlo v oblečení a se zbraněmi velmi těžko, pokud by to bylo vůbec v jeho silách.

„Neboj,“ usmála se, vědoma si jeho obav, „plavat nebudeš muset.“

„Tak použijeme magii?“ nenechal se odbít.

„Ne, tady je to příliš nebezpečné,“ přiznala a ukázala směrem k vysokým útesům, o něž se rozbíjel mořský příboj, „tam nalezněš odpověď.“

A měla pravdu.

Rasam tušil, že se nebude jednat o loď. Vlny, ke kterým směřoval jeho pohled, byly příliš silné, aby umožnily malým člunům vyplutí směrem k Lorentaru, a velkých lodí by si již dávno všimnul. Navíc by o nich věděli i azarijští mágové, a pokud by je už dávno nezničili, jistě by sledovali, zda jich někdo nehodlá využít. To samé se dalo říci i o vzdušných korábech, i když vítr se zdál být zrovna příznivý. Ale i toto pravidlo přibližující se k ostrovu by rovněž upoutalo nechtěnou pozornost. Způsob, jakým se tam Marien hodlala dostat, však Rasama překvapil.

„Jeskně?!“ podivil se, když se blížili k malé, sotva spatřitelné průrvě mezi ostrými útesy.

„Spíše tunel,“ upřesnila jeho průvodkyně, „je vytvořený spojením několika přírodních na sobě nezávislých jeskyní nacházejících se pod samotným dnem.“

„A Azarijští mágové o něm nevědí?“ zeptal se Rasam nevěřičně.

„Nevědí,“ odvětila Marien, „tedy alespoň doposud o něm neměli nejmenší povědomí.“

Rasam jen nevěřičně zavrtěl hlavou.

„A ty bys jej našel, pokud bych ti jej přímo neukázala?“ zeptala se náhle.

Chvilu se rozhlížel kolem, než zavrtěl hlavou.

Měla pravdu. Vstup sice nechránilo žádné kouzlo ani keř, přesto mezi ostrými výstupky vysokých útesů nebyl vůbec vidět. Ztrácel se v šedočerné spleti barev jako jeden z mnoha stínů.

Rasam se protáhl úzkým vstupem a ocitl se v malém prostoru, který pokračoval přírodní jeskyní dále k jihu. Se zájmem přihlížel, jak Marien, způsobem pro ni neobvyklým, zapaluje louči. Jindy by pronesla několik slov, takto musela oheň rozdělat za pomoci křesadla a troudu tak jako ostatní.

„Vezmi několik loučí,“ odvětila a kývnula směrem ke kopě u jedné ze stěn.

„Šla touto cestou i ta, jejíž stolec je opuštěný?“ zeptal se Rasam, když je svázal a připevnil k batohu.

„Elyen,“ připomenula mu její jméno, „ano, šla touto cestou.“

„A co když se o této cestě díky Elyen dozvěděli Azarijští?“ vyřkl otázku, která se sama nabízela.

„Elyen jim nic nesdělila,“ odvětila Marien dotčeně.

„Jak to můžeš vědět?“ ohradil se, „ty jsi tam snad také byla?“

„Nebyla, ale vím to,“ pravila neoblomně.

„Jak si můžeš být tak jistá?“ podivil se a nesouhlasně zavrtěl hlavou, „co když nyní tuto cestu hlídají a jen čekají na dalšího, kdo se po ní vydá.“

„Neřekla jim to, nemohla, neboť by tím ohrozila i můj život,“ odvětila Marien a Rasam si uvědomil, že se dotkl jejich citů.

„Tvůj život?“ zopakoval ve snaze to pochopit.

„Vím to, protože byla mou sestrou.“

Rasam hleděl na Marien a mrzelo jej, že jí opět oživil vzpomínku na bolestivý okamžik. Možná se chtěl omluvit, možná ji chtěl obejmout a jen tiše sdílet její bolest. Možná si chtěl nafackovat, přesto pouze stál a přihlížel, jak Marien zvedá zapálenou louči a vstupuje do úzké chodby, která vede pod celým kanálem oddělujícím od sebe pevninu od ostrova.

Nemusel umět číst myšlenky, aby věděl, že má jeho průvodkyně slzy v očích.

* * *

Cesta se zdála být delší než plavba kolem celého ostrova. A Rasam brzy pochopil proč.

Jakmile se dostali na povrch, nenacházeli se na severovýchodní straně ostrova, jak předpokládal, nýbrž na severozápadní. A to nemusel být žádným znalcem zdejší krajiny, aby to bezpečně rozpoznal. Nyní pochopil, proč cesta nebyla přímá a mnohdy měl pocit, že ostrov minou. Vždyť nevedla pouze pod mořem, ale také nemalou část pod samotným ostrovem. Možná právě proto ji žádný z Azarijských mágů doposud nenalezl. Nikoho z nich nenapadlo, aby hledal vstup do podzemní jeskyně na straně nekonečného oceánu. A koho by to také napadlo.

Byla to vlastně malá skalka, hustě obrostlá křovinami, kudy vylezli opět na povrch.

Rasam se ohlédl, aby zhodnotil, že i z této strany je tunel chráněn více než dobře. Pokud by o něj někdo náhodou nezakopl, neměl šanci rozpoznat, co se mezi keři nalézá.

„Tady už se nemusím obávat používat magii,“ pravila Marien, když pohasla louči a vhodila ji zpět do průrvy skrývajících vstup do jeskyně.

„Jak to, že se najednou nebojíš?“ zeptal se s obavou, zda se v následných okamžicích neukáže některý z Azarijských mágů.

„Pod lampou je největší tma,“ odvětila s klidem, „nehlídají svůj vlastní ostrov, neboť zde stále někdo kouzlí. Není nic, co by si nezjednodušili magií, to by museli hlídat sami sebe.“

Rasam musel přiznat, že to znělo rozumě. Přesto pro jistotu vytáhl svůj meč, než se přitisknul k Marien, která začala pronášet jemu již známá slova přemísťovacího kouzla.

V dalším okamžiku se ocitl pod samotným palácem, jedním z hlavních sídel dřívější elfí civilizace. Byl v mnohém podobný tomu v Lorentaru, pouze daleko zchátralejší a na první pohled opuštěnější. Přesto byl úchvatný. Rasam si uvědomil, že tyto, byť kamenné

stavby, jsou zcela jiné než ty, které budují lidé ve městech. Elfi paláce se zdály jako diamanty na vrcholku skal, obklopené hlubokými zelenými lesy. Nijak je neničily, spíše podtrhovaly jejich krásu.

„Nevypadá to, že to tu někdo obývá,“ pronesl překvapeně, když se rozhlížel kolem.

„Nenech se zmýlit, je jich tu mnoho, jen nevyužívají celý palác,“ odpověděla Marien na vysvětlenou, „obývají především střední část paláce a také jihovýchodní terasy. Právě z nich monitorují dění nad větší částí Miepy.“

„Takže zde jsme v bezpečí?“

„To nevím. V této části mohli rozmístit stráže nebo magické pasti. V každém případě bys měl být opatrný,“ varovala jej Marien.

„To budu,“ přisvědčil Rasam při pohledu na vysoké věže majestátního paláce.

Tyčily se výše než nejvyšší stromy, které kdy viděl. A pokud by ostrov neobklopovala taková oblačnost, jistě by z jejich vrcholků dohlédl až do pevninského vnitrozemí. A pokud mágové používali ke sledování i soustavu přibližovacích krystalů, pak jistě dohlédnou mnohem dále.

Jeho však stále více než skvostná stavba dávných elfů uchvacovala rozmanitost a divokost lesa, jenž palác obklopoval patrně ze všech stran. Vysoké košaté stromy znemožňovaly prohlédnout na zem a spatřit, co se děje v jejich stínu. Jen podle zvuků rozpoznal hned několik zvířat, která v lidských lesích byla téměř vylovena. A rovněž rozpoznal i zvuk Trighara, nejobávanější šelmy celé Miepy. Šelmy, která se odváží i do lidských obydlí, které nevdají oheň ani ostré hroty šípů, a především, které nevdají magie. Vlastně byl velmi překvapen přítomností tohoto druhu na ostrově.

„Ano, jsou zde a není jich tu málo,“ odvětila Marien, „ale pro azarijské mágy nejsou žádným nebezpečím, ti nikdy okolní lesy nenavštěvují.“

„To tento úchvatný les obývá skutečně pouze zvěř?“ zeptal se Rasam.

„Ano, jen malou část přidruženou k paláci a obehnanou skalami obývají sluhové a otroci mágů. Jejich lesní osada se však za součást lesa nedá považovat.“

Rasam jen s úžasem zavrtěl hlavou.

Snažil se postupně si utřídit veškeré informace, které se o tomto místě dozvěděl od Marien i od paní Elorien. Dokonce získal jakýsi orientační plán celého paláce, vyobrazený na jemné kůži. Moc podrobný ale nebyl. Byl určen spíše na to, aby se snáze orientoval, do jaké části paláce se to zatoulal. Pravdou bylo, že ani paní Elorien nevěděla, kde přesně by mohl hledat Labrosovy komnaty. Pouze předpokládala, že by mohl využívat ty její, v nichž se nalézá i velká pracovna propojená s východní věží, odkud dříve často shlížela na celý kontinent.

„Máš ještě nějaké otázky,“ zeptala se Marien přívětivě.

„Na co si mám dát největší pozor, když budu bojovat s kouzelníkem? Na jeho hůl?“ zeptal se Rasam, vědom si toho, že ji kouzelníci nikdy nepouštějí z rukou.

„Největší pozor dej na jeho ústa,“ odvětila Marien.

„Mám jim zavřít pusy, aby nevyslovili jediné slovo?“

„Ano, pokud to půjde, nedovol jim za žádných okolností promluvit,“ varovala jej Marien.

„A co ta hůl? Myslel jsem, že je důležitá.“

„Viděls snad nějakou u mě nebo u paní Eloriel?“

„Neviděl,“ přiznal Rasam.

„Neříkám, že nemůže mít magickou moc, ale věř mi, že ti neublíží tolik jako mágův jazyk.“

Rasam kývl na srozuměnou, byť nad Marieninými slovy stále přemýšlel.

„Znemožnit mluvit,“ zhodnotil po chvíli, když si vše ujasnil.

Sám ani nevěděl, proč přisuzoval holím mágů takovou důležitost. Možná mu přišly neodmyslitelné, stejně jako jejich dlouhé pláště s kápěmi. Možná je viděl používat magii výhradně s holí v ruce. Přesto nepochyboval o slovech Marien, že nebezpečnější budou ústa. Vždyť právě několik slov jej může proměnit v cokoliv odporného či mu dokonce vzít život.

„Dobrá tedy,“ pronesla Marien, „pokud je to vše, dostaň se do paláce a někde se ukryj. Alespoň do setmění, než se mi podaří projít jeskyněmi a vrátit se na pevninu.“

„Nechceš, abych vyvolal rozruch dříve, než budeš v bezpečí,“ vytušil Rasam.

„Ano,“ přiznala Marien.

„Neboj, poskytnu ti dost času, aby ses mohla bezpečně vrátit do Norienu,“ odvětil Rasam.

„V tom případě hodně štěstí,“ pronesla a přistoupila k němu, jak nejbliže mohla.

Až když jej dlouze políbila, pochopil, že to měla v plánu.

Jakmile se jejich rty rozpojily, oddělila se a pousmála.

Než stačil cokoliv říci, cosi zašeptala a v jediném okamžiku zmizela.

Chvilí sledoval místo, kde stála, než se otočil a vzhlédl k vysokým skalnatým stěnám.

Na první pohled se mohly zdát hladké a kluzké, přesto i odtud spatřil hned několik cest, kudy se mohl pohodlně vyšplhat až k paláci. Bylo zřejmé, že jakmile dosáhne vrcholu, nebude obtížné se dostat na prostorné terasy, které se přímo nad ním nacházely.

* * *

Rasam čekal mnohem déle, než o kolik jej žádala Marien.

Chtěl jí poskytnout dostatek času, aby dorazila na severní stranu úpatí, odkud se již za pomoci magie mohla přemístit, kamkoliv chtěla. Počkal tedy až do druhého západu Saura, než vstal a vyrazil chodbou do nitra prastarého paláce.

Toto celé křídlo podle všeho mágové neobývali.

Bylo omšelé a prorostlé částí vegetace, která bez zásahu jakýchkoliv rukou ovládla celý ostrov. Možná proto se zde cítil daleko více jako v lese, nežli v uzavřené budově. Navíc i zde byly stropy tvořeny krystalickými kopulemi, umožňující proniknout světlu téměř do každého kouta, jako tomu bylo v Norienu, sídle paní Elorien.

Přestože zde neslyšel žádné zvuky, ani neshledal nic, co by mohlo napovědět nějaké dřívější aktivitě, šel velmi obezřetně a pomalu. Moc dobře si uvědomoval, jakou mocí vládnou Azarijští mágové, a to, že se zdálo, že tu nikdo není, ještě neznamenalo, že tu skutečně nikdo

není. Mohl tu být kdokoliv, neviditelný či vznášející se nad zemí, který by za sebou nezanechal jediné stopy, či zde mohla být nastražena jakákoliv past, která jej bez varování uvězní či zabije.

Být v lese, rozpoznal by past ještě dříve, než by se k ní vůbec přiblížil. Znal je všechny, které se dělaly pro odchycení zvěře či přímo pro ulovení lidí. Tady si však nebyl jistý ničím. Každý stín mu přišel podezřelý, každý kout či výklenek nebezpečný.

Navíc měl na paměti stále jednu věc. Není prvním, kdo se pokusil vstoupit do těchto míst. Elyen šla s největší pravděpodobností také tímto směrem a možná rovněž touto chodbou. Jistě, ona byla kouzelnicí a jistě ke svému pohybu použila kouzel. Možná se také vznášela vzduchem, neboť prach usazený na mramorových dlaždicích vypovídal o tom, že chodbu už desítky, možná stovky let nikdo nevyužíval, až nyní on sám.

Přesto ji nakonec objevili a jistě je mimo jiné zajímavé i to, jak se do paláce vůbec dostala a odkud mohla přijít. A Rasam by ze všeho nejraději znal právě to místo, které nyní střeží a kde očekávají možný příchod dalšího odvážlivce.

Opustil západní chodbu severozápadní části paláce a vstoupil do míst, která vedla dále na jihovýchod. Krčil se podél stěn, když překračoval vysoký můstek, tyčící se nad roklinou. I zde byl palác vybudován na vrcholcích samotných hor jako nedobytné hnízdo dravců. Krátce se zastavil, aby shlédl dolů a kochal se tou krásou. Nebylo těžké si představit zde žít, na hranici vysokých košatých stromů a přístupných skal, na nichž se vypínal skvostný palác.

Přestal snít a pokračoval v plížení, až se dostal na druhý konec můstku, k masivním dveřím, na nichž se velmi výrazně podepsal zub času. Byly pootevřené a Rasam u nich strávil hodnou chvíli a naslouchal, zda se za nimi neozývají nějaké zvuky, než se osmělil a vhodil dovnitř kámen.

Nic se nestalo, žádnou reakci to nevyvolalo, žádnou past to nezpustilo.

Ještě chvíli naslouchal tichu, než vstoupil dovnitř.

I tak postupoval ještě pomaleji než doposud.

Tento prostor oproti ostatním halilo šero. Stropy zde byly sice klenuté, ale místo průsvitných krystalů zde stavitelé použili kámen. Byla to jakási místnost, z níž vedly celkem čtyři dveře. Jedněmi sem vstoupil, ale kterými se vydat dál. Pokud tomu bude stejně i v ostatních částech paláce, pak měla Marien pravdu a vnější bloky nebudou skutečně nijak obydleny. Azarijští mágové tedy vskutku obývají samotný střed paláce a jejich poddaní přebývají v lesní osadě mimo vlastní palác. O Marieniných slovech se mohl přesvědčit i díky tomu, co mohl zaslechnout na můstku, když vstupoval do této části paláce. Hluk, který přicházel zespoda, napovídal, že se na jihovýchodě nalézá rozlehlá osada s nejméně dvěma sty osadníky. To by odpovídalo s ohledem k počtu služebných a otroků a jejich střídání se v práci.

Byl tedy rozhodnut, bude pokračovat stále na východ.

Vykročil směrem ke dveřím a doufal, že je dokáže otevřít, neboť podle všeho byly zavřené a možná i zamknuté.

Ve svém úmyslu však ustal a instinktivně se přitiskl ke stěně. Pocítil cosi nového, na co jej upozorňovala paní Elorien. Byl to jakýsi šestý smysl, moc jedné z run vepsaných do jeho kůže rozpoznat přítomnost magie či někoho, kdo magii ovládá. Runa měla začít pulsovat o to více, čím větší zdroj magie se před ním objeví. A nyní pulsovala, sice slaběji, než když se loučil s elfí čarodějkou, ale přesto věděl, že zde není sám. Runa jej varovala, že se v jeho blízkosti nalézá někdo ovládající magii či magická past, která mu má zabránit projít dál.

Náhle za svými zády ucítil pohyb.

Dlouhým skokem opustil místo, kde se nacházel, a než stačil dopadnout, roztrhl se mramor, o který se před chvílí opíral.

Otočil se a před sebou spatřil obrysy obra, podivnou bytost, širší než cokoli, co do této chvíle mohl spatřit.

„Tady nemáš co pohledávat,“ zaduněl dutý hlas, který s tím lidským neměl nic společného.

„Kdo jsi?“ hlesl Rasam v překvapení.

„Tvá záhuba,“ pravil tvor, na jehož povrchu se rozzářilo hned několik run.

V jejich světle si mohl Rasam až nyní všimnout, že před ním nestojí žádný mutant, ale tvor z kamene. Obr stvořený azarijskými mágy, aby zabránil dalším nepozvaným vstoupit na jejich území.

Nyní pochopil, že právě zde byly nalezeny poslední Elyeniny stopy, právě zde byla přichystána smrtonosná past, aby již žádný další nevídaný host do paláce nepronikl. Chtěl se vrátit ke dveřím a zmizet, ale jediný pohled stačil k tomu, aby rozpoznal, že dveře byly zavřeny. Past sklapla.

Opět se odrazil, aby se vyhnul další ráně masivní palice, kterou k němu obr máchl.

Rasam se snažil levou rukou vytáhnout kouzelný svítek, který mu dala Elorien, pro případ že by získal amulet či by byl v ohrožení života. Jakmile by přečetl čtyři elfí slova, přepravil by jej zpět do paláce v Norienu.

„Vzdej se, zde ti nepomohou žádná kouzla,“ pokračoval obr, když si všiml snažení své oběti, a opět proti němu pozvedl železnou palici, kterou před okamžikem zničil půlku protilehlé stěny.

„To nemám v úmyslu,“ odvětil Rasam a místo svítku tasil meč.

Jen jednou v životě se nebránil a vydal se bez boje, jen jednou v životě se nechal dobrovolně spoutat. Když zemřel jeho milovaný král a on byl obviněn ze spoluúčasti na jeho smrti. Tehdy věřil, že jeho jméno bude očištěno, tehdy doufal, že skuteční viníci budou nalezeni a potrestáni. Místo toho však za svou naivitu a důvěru málem zaplatil životem a snad i svou duší. A to už se nesmí stát, což si přísahal už v Ugamaru.

„Nemáš nejmenší šanci ...,“ pronesl tvor a snad chtěl ještě něco dodat, kdyby mu runami pokrytý meč neoddělil levou paži stejně lehce, jako by byla pouze z masa.

„Vypadá to, že mám,“ odvětil Rasam a při dalším výpadu mu utál nohu a předloktí druhé ruky.

Obr jen vztekle zahřměl a pahýly svých paží zvedl torzo utnuté dolní končetiny a mrštil ji po svém sokovi.

Rasam stačil uskočit, ale další rána se již vyhnout nedokázal.

Odlétl na opačný konec místnosti, kde narazil do stěny. Těžce zasténal a rozkašlal se s ústy plnými jemného kamení a prachu.

„Zemřeš,“ zahřměl obr a hodil jeho směrem další balvan.

To bylo to poslední, co vykonal. Rasam skočil jeho směrem, vyhnul se letícím troskám a jediným pohybem mu oddělil hlavu od zbytku těla.

Jakmile dopadla na zem, potměněly všechny runy a v místnosti znovu zavládlo šero.

Rasam se zhroutil k zemi a možná až nyní si uvědomil, že jej bolí téměř celé tělo. Těžce dýchal a stále ještě překvapen si prohlížel hromadu kamení a především pak obrovské runy, velice podobné těm, kterými jej obdařila paní Elorien.

„Past na kouzelníky,“ pronesl nahlas, když vše pochopil.

Azarijští chtěli zabránit, aby se do jejich sídla dostal další nevtaný kouzelník, jako se to podařilo Elyen. A proto stvořili tuto zrůdu, tvora z kamene s ohromnou silou, s níž by si žádný čaroděj ani mág nedokázal poradit. Možná přece jen měl nějakou slabinu, kterou ho azarijští mágové museli ovládat, přesto, než by na to kdokoliv jiný přišel, byl by daleko dříve mrtvý.

Jediné, v co doufal a v co se dokonce i modlil k Edoes, aby jejich boj nikdo nezaznamenal, nebo ještě hůř, aby obr před svou smrtí nepřivolal mocí nějaké z jeho run další kouzelníky.

A právě proto co nejrychleji otevřel dveře vedoucí na východ a sledoval, zda se něco podivného neděje. Všude se zdál být naprostý klid. Nakonec se očistil od prachu a kamení a naposledy pohlédl do potměšlé místnosti plné rozvalin, než se vydal do dlouhé a široké chodby pokračující dále na východ.

* * *

Rozdíl mezi neobývanými částmi a obývanými rozpoznal Rasam okamžitě. Byl dokonce přesvědčen, že by si jich všiml i slepý. Vůně prachu a divokých rostlin nahradila vůně tkaných kobereců a gobelínů, podivných vonných olejů a tyčinek. Navíc byly chodby vybaveny magickými světly, malými modrými koulemi, slábnoucími se silícími paprsky Saura a naopak o to více zářivými, pokud se přibližovala noc.

A přestože Rasam konečně dospěl do obývané části paláce, shledal, že je téměř stejně opuštěná jako ty předešlé, kterými doposud procházel. Ani v těchto místech nebylo známek toho, že chodby někdo používá, či dokonce prostorná schodiště, spojující několik pater najednou.

„Podivné,“ pronesl sám k sobě zamyšleně.

Čím dál více byl přesvědčen, že byl odhalen, že jej jeho boj s kamenným obrem vyradil a nyní jej mágové, skryti v tajných úkrytech hledají. Proto se rozhodl schovat do jedné z komnat sousedící s chodbou, v níž se nacházel.

Nejprve přilepil ucho ke dveřím a naslouchal, zda neuslyší cokoli, co by jej varovalo. Všude vládl naprostý klid. Pomalu a obezřetně otevřel dveře a nahlédl dovnitř.

Byla to velmi útulná místnost, možná nějaká knihovna či pracovna. Vše vypadalo tak staře, od svitků srovnaných v úhledných sloupcích až po knihy, jejichž vazby musely být starší než on sám. Snažil se rozpoznat, zda v této místnosti někdo nedávno nebyl, ale nic tomu nenavštěvovalo. Navíc si nebyl jist, zda by to vůbec poznal. Toto nebyl les, aby zde tak snadno našel a rozpoznal stopu, natož aby věděl, co skutečně znamená. Navíc se zde nedržel žádný prach. Ale to mohlo způsobovat permanentní kouzlo, které bylo na tuto místnost sneseno, stejně jako tomu bylo v prostorách paláce v Norienu.

Nakonec se rozhodl důvěřovat klidné atmosféře, kterou tato komnata vyzařovala, a vstoupil dovnitř.

Neměl v úmyslu se zde nijak rozhlížet či prozkoumávat jednotlivé předměty, které tato místnost nabízela. Chtěl zde najít místo k úkrytu a odpočinku a to si vybral ještě dříve, než vůbec vstoupil do místnosti.

Byl to výklenek jedné z masivních knihoven, zakrytých těžkým závěsem. Již od dveří vypadal prázdný, velký tak akorát, aby se v něm mohl posadit a vyčkat nějakou dobu, zda se něco nezačne dít.

Nasoukal se tam a překryl závěsem.

Přemýšlel, jak zde bude dlouho, zda se vyplatí na nějakou dobu zamhouřit oči, či by raději měl zůstat bdělý, pokud by na chodbě zaslechl jakékoli podezřelé zvuky. Neměl nejmenší chuť se nechat překvapit, přesto věděl, že odpočinek potřebuje. Vždyť se palácem plížil již déle jak den a půl bez přestávky.

Z jeho rozjímání jej vyrušil zvuk, který velmi dobře znal, zvuk doprovázející dokončené kouzlo. Navíc opět pocítil pulzování runy, tentokrát mnohem silnější než při střetu s kamenným obrem.

Uvědomil si, jak pevně svírá jílec svého meče, i to, že by měl daleko tišeji dýchat. Věděl to, přesto mu přišlo, že funí více nežli rozběsněný býk.

„Kde to jenom mám?“ zaslechl lidský hlas nedaleko svého úkrytu.

Byl to muž, podle hlasu mladší, možná jeden z čarodějnických učňů.

Rasam opět zaslechl onen zvuk a pocítil, jak mu po tvářích stéká chladný pot.

„Nalezl jsi to?“ zaslechl další hlas, tentokrát o poznání starší.

Věděl, že je to možná ta největší hloupost, kterou kdy ve svém životě udělal, ale nedalo mu to. Musel mít přehled o tom, co se v této místnosti děje. Nemohl jen nečinně sedět a doufat, že si jej nevšimnou. Chtěl mít možnost reagovat, pokud by jej odhalili, pokud by proti němu cokoli připravovali. A proto se pomalu přiblížil k závěsu, aby jedním okem viděl, co se děje v místnosti.

Spatřil dvě osoby v purpurových kutnách, usilovně hledající cosi mezi sloupci svitků. Nezajímalo je více než sloupec plný pergamenů a listin, které postupně otvíraly a rozbalovaly, aby je následně se zklamáním odhodily na zem.

„Tady to je,“ pravil s uspokojením ten mladší, když otevřel jeden z pergamenů.

„Ukaž,“ vytrhl mu jej ten starší, aniž by umožnil mladšímu svitek dočíst.

Oba pak zahloubání se zájmem pročítali několik posledních řádek, které svitek obsahoval.

„Zajímavé,“ pronesl starší z nich.

„Říkal jsem vám to, pane,“ odvětil ten mladší, neskrýváje radost.

„Řekněme, že toto je tvá cesta do kolegia,“ pronesl starší, když si sroloval svitek a založil si jej do rukávu.

„Děkuji, pane,“ odvětil pokorně mladší mág.

„Pokud ale toto zůstane jen mezi námi!“

„To je samozřejmost, pane.“

„Můžeš si začít připravovat slavnostní proslov,“ dodal starší z mágů, než nenávratně zmizel pryč.

Druhý mág začal nekontrolovatelně skotačit ze strany na stranu a bez jediného doprovodného slova radostí lomcoval rukama i hlavou. Rasam vážně přemýšlel, zda se nepomát, zda mu nějaká nemoc nezatemnila mysl. V každém případě to byla zvláštní a velmi dlouhá forma projevu radosti, kterou kouzelník dával najevo.

„Budu členem kolegia,“ zvolal náhle, zcela vážně, když přestal poskakovat kolem.

„Já, Dumar, budu váženým mágem, podílejícím se na tvorbě tohoto světa,“ dodal, když s nově nabytou vážností propletl prsty mezi sebou, „to se musí oslavit,“ doplnil, než pod vousy zamumlal několik krátkých slov a zmizel.

Rasam ještě chvíli sledoval místnost, než se odvážil vylézt ze své skrýše.

Na jednu stranu byl stále zmaten z chování kouzelníka, který jej před chvílí opustil, na druhou si uvědomil hned několik důležitých věcí. Ta první vysvětlovala, proč jsou chodby a schodiště prázdné a nevyužívané, což jej vlastně mohlo napadnout daleko dříve. Mágové přece nikdy nechodili chodbami a ve svém nedotknutelném domově už vůbec ne. Byli tak líní, že se mezi jednotlivými komnatami pohybovali výhradně za pomoci magie. Pokud tedy bylo nějaké vskutku bezpečné místo, pak tomu byly právě chodby a schodiště, a naopak, pokud se někde skrývalo velké nebezpečí, pak právě v pracovnách a komnatách, jako je tato.

Bez dalšího přemýšlení opustil místnost a rychle za sebou zavřel dveře. Až na chodbě si uvědomil, že měl být opatrnější a raději vyhlédnout ven, zda tu přeci jen někdo není. Ale chodba byla pustá a tichá tak jako doposud a patrně tak i nadále zůstane.

Toto nečekané setkání mu však odhalilo důležitější skutečnosti.

Především měli azarijští mágové sami před sebou tajemství. Bylo pochopitelné, že u takto mocných bytostí ponoukaných vlastním egem planul boj o lepší pozice a moc. Toto se odehrávalo v každém lidském společenství, tak proč ne u nich, byť navenek vystupovali vždy tak jednotně a spořádaně.

To hlavní, co si ale Rasam uvědomil, byly jiné dvě věci.

Zprv o něm nevěděli, byť byl v jejich naprosté blízkosti. Možná byli rozrušeni tím, co hledali, možná vůbec nepředpokládali, že by se někdo někdy odvážil až do jejich komnat. Důležité ale bylo, že nijak nerozpoznali, že je za nimi a po většinu času je sleduje. Neměli tedy žádné obranné kouzlo, které by je varovalo, že v jejich blízkosti je někdo cizí, někdo, kdo by je mohl zranit či dokonce zabít.

A pak tu bylo to nejdůležitější zjištění.

Rasam si díky této krátké příhodě uvědomil, že není hledán.

Znamenalo to, že ani zabití kamenného obra nevyvolalo žádný rozruch. Buď jej dokázal zabít tak rychle a šikovně, že obr nestačil nikoho varovat, nebo ani nikoho varovat neměl. Možná byli mágové pevně přesvědčeni, že se k nim může vetřít pouze další mág a s ním by si kamenný obr hravě poradil. Kdo jiný by také sebral tolik odvahy a drзости vstoupit do míst, kde nevládnou meče ani šípy. Pro koho jiného skýtalo toto místo tolik zajímavosti, když ne pro mága. Patrně ani nespustil žádnou past či poplach, které byly nastaveny tak, aby zaregistrovaly jakékoliv použití magie v neobydlených chodbách. Ať již to bylo jakkoliv, cítil, jak mu spadl velký kámen ze srdce.

Nebyl tedy hledán a to bylo to nejdůležitější.

Nyní byl rozhodnut najít jiné místo k odpočinku, daleko vhodnější a bezpečnější než komnaty čarodějů.

* * *

Nalézt pracovnu představeného řádu azarijských mágů zabralo Rasamovi mnohem více času, než předpokládal.

Měl sice přibližnou instrukci, v jaké části paláce se pracovna nalézá, přesto byl překvapen, kolik jich tu je. Minul hned osmnáct jiných, než se ocitnul před tou pravou, shodnou s popisem paní Elorien.

Druhá věc byla, jak se vůbec do Labrosovy pracovny dostat. Dveře byly zamčené a podle všeho v zámku klíč nebyl velmi dlouho dobu. Proč také? Jaký kouzelník by s sebou nosil svazek klíčů, když dokáže procházet zdmi? I toho již byl svědkem, když klíčovými dírkami sledoval jednotlivé pracovny.

Přesto mu tento omezený pohled odhalil otevřené okno v severní části pracovny. Alespoň nějaká cesta, jak se dostat dovnitř.

Vrátil se na schodiště sousedící s komnatami a protáhl se úzkým oknem ven. Nikdy v životě nebyl tak vysoko nad zemí, ani se mu nikdy předtím neklepaly nohy při každém pohybu. Když se spouštěl na římsu a posouval se po ní k Labrosově pracovně, uvědomoval si při každém pohybu, že neumí létat.

Přesto se nakonec dostal až k oknu a dlouhou dobu jen sledoval, zda se v pracovně nic nezměnilo. Všude se zdál být klid, a tak opatrně prolezl dovnitř, aby se v dalším okamžiku schoval pod ohromný stůl s mramorovou deskou.

Byl tak rozměrný, že se pod ním mohl pohodlně uvelebit, a díky masivním nohám a čelům, které jej kryly ze tří stran, nemohl být téměř spatřen.

Jediné, co jeho nová skrýš neposkytovala, byl dostatečný výhled na celou pracovnu. Díky orientaci stolu viděl pouze její zadní část, tedy místa, kterými se sem dostal. On tu ale nebyl, aby sledoval stohy svitků a tisíce knih. To, k čemu se chystal, bylo napadnout a zabít představeného řádu a to dokáže pouze v případě, že se mu jej podaří překvapit. Z tohoto pohledu byla jeho nová skrýš téměř dokonalá. Ani on sám by nečekal, že by na něj pod jeho dřívějším stolem mohla čekat smrt. Natož pak muž, který o sobě veřejně prohlašoval, že je nejmocnějším na Miepe.

Rasam odložil vše, co nyní nebude potřebovat, a sevřel v ruce jílec černé dýky. Byla krásná, bezesporu také dílo prastarých elfích kovářů, nedostižné lidským rukám. I na její úzké čepeli bylo několik drobných run, téměř přehlédnutelných, možná nějaký nápis, nanesený ještě černější barvou než čepel sama.

Neměl ponětí, jak dlouho bude na Labrose čekat, zda se ho dočká ještě před setměním nebo daleko později. Bylo mu to jedno. Byl odpočatý a cítil se čerstvý a připravený využít ostrých hrotů svých zbraní. Věděl, že to nebude běžný souboj dvou mužů, souboj cti svázaný pravidly, ale sprosté přepadení, nečekané a nemilosrdné, nedovolující soupeři jakkoliv reagovat, natož pak umožnit mu účinnou obranu či únik.

V hlavě si pozvolna plánoval jednotlivá použití obou zbraní, když zaslechl zvuk, na který tak dlouho čekal.

Bylo to zde.

Do pracovny se kdosi přemístil.

Byť prozatím nezaznamenal jediný zvuk, který by mu to potvrdil, s naprostou jistotou věděl, že zde není sám, protože runa pulzovala téměř stejně intenzivně, jako když byl v přítomnosti paní Elorien. Bedlivě naslouchal, a byť neslyšel kroky ani hlas, přesto vnímal pravidelné dýchání muže, pomalu se přibližujícího ke stolu.

A náhle jej spatřil, kus hlavy vlajícího ve vzduchu a část pečete visící z pergamenu.

Bezesporu to byl mág, vznášející se v prostoru nad mramorovou podlahou, a cosi si četl, než položil listinu na stůl.

Rasam sotva znatelně dýchal a v naprosté ostražitosti sledoval jakýkoliv pohyb své oběti.

Podle všeho si připravoval nějaký nápoj, možná likér či elixír, jehož recept skrýval právě onen pergamen. Občas se vzdálil, aby následně doplnil zpět ke stolu a pokračoval v díle. Někdy si něco zamumlal pod vousy, ale po většinu času byl naprosto tichý a soustředěný. Netušil, že je sledován jako lovená zvěř, netušil, že při každém pohybu je zvažováno, zda již nadešel čas ukončit jeho život, nebo zda bude vyčkáno na vhodnější okamžik.

Netušil nic z toho, když se otočil ke stolu zády, aby z police sebral další ingredienci, vzácnou esenci, nutnou pro tvorbu magického extraktu.

Nestačil však ani uchopit malou lahvičku, místo toho v překvapení vyjel a pohlédl níže, kde mu z hrudi vyjel ostrý hrot tenké černé čepele. S nechápavým pohledem se chtěl instinktivně ohlédnout, ale silná ruka mu zakryla ústa, že nebyl schopen jediného slova, ani otočení hlavy.

„Pozdrav od paní Elorien,“ zaslechl, než jej zachvátila panika.

Chtěl cosi zakřičet, ale nedokázal ani zasténat bolestí, když Rasam rychle tasil meč a utál mu pravou ruku v zápěstí v obavě, že podivné mágovo škubání je předzvěst nějakého kouzla.

Mág však nebyl schopen jediného slova, jediné formulace jakéhokoliv kouzla, které by jej uzdravilo, ochránilo či odneslo pryč, daleko od tohoto místa, daleko od smrti. Cítil pouze nemilosrdně silící chlad, který se rozrůstal celým jeho tělem od místa, kde byl probodnut černou čepelí.

Vědom si, co to znamená, chtěl mávnout levou rukou ve snaze uvolnit si ústa a vyřknout tři slova, která měl na jazyku. Místo toho pocítil další nesnesitelnou bolest, když mu ostří meče odseklo i druhé zápěstí. Jen dvakrát sebou mírně škubl ve smrtelné křeči, než nastal neodvratný konec.

Rasam mu přiložil meč ke krku, ale jeho oběť již nekladla žádný odpor.

Bez hnutí visel v prostoru, s černou dýkou v zádech a pahýly paží, z nichž stékaly na podlahu proudy krve

Chvilí jej s obezřetností sledoval, než jej pomalu natočil, a aniž by mu sejmul ruku z úst, podíval se, zda zabil toho pravého.

Ano, byl to on.

Na černém ostří dýky byl nabodnut všemocný Labros, představený řádu azarijských mágů, který s vypoulenýma, skleněnýma a nic nechápajícíma očima zíral do neznáma.

Pomaloučku sejmul ruku z úst a čekal, co se bude dít. Byl připraven při jakémkoliv náznaku pohybu bez váhání useknout kouzelníkovi hlavu. Nehybné tělo však nejevilo známky ničeho, čeho se obával. Labros byl mrtev.

Sám byl překvapen, jak to šlo hladce, že nenastaly žádné neočekávané potíže, silný odpor, skutečná síla magie, která by mu v jeho činu měla zabránit. Místo toho nyní hleděl do bledé tváře mrtvého čaroděje, který díky jednomu za svých permanentních kouzel ani nemohl dopadnout k zemi. Jen visel v prostoru a jeho svěšené pahýly paží vypovídaly o tom, že v něm již nekoluje život.

Vytáhl z jeho hrudi dýku a oťel krev do purpurového hávu.

Teprve nyní si všiml, že kouzelníkova tvář je prorostlá podivnými bílými žilkami, studenými jako led sám. Když pak odkryl jeho krk a část zad, spatřil totéž, s největší pravděpodobností rozrůstající z míst, kde ještě před chvílí trčela smrtelná zbraň. Se zájmem pohlédl na dýku a s opatrností ji zastrčil do pouzdra.

Naklonil se k Labrosovi, aby mu opatrně sejmul z krku amulet a schoval jej do kapsy.

Ještě hodnou chvíli sledoval jeho bledou tvář, zda to není jen klam, ošálení či jiné kouzlo, které jej mělo ukolébat, že svou práci odvedl dobře. Nic se však nezměnilo, jen o to více krve dopadalo na mramorovou podlahu.

Nakonec si odtrhl z opasku tmavozelený váček a rozsypal po celé pracovně černé kuličky, jak jej instruovala paní Elorien.

Byla to past na ty, kteří se brzy dostaví a spatří svého představeného vznášejícího se nad kaluží krve. Ale především to byla ochrana, aby se již nikdo nedozvěděl, že tu byl a co tu vykonal. Výbušná past, která zahladí veškeré stopy a pošle mnoho dalších za Labrosem. Žádné kouzlo, ani to nejdůmyslnější, již nebude schopno zrekonstruovat události tohoto okamžiku. To jediné, co za sebou zanechá, budou další mrtví mágové. A Rasam si ze srdce přál, aby jich bylo co nejvíce.

Jakmile byla práce hotova, odhodil vyprázdňený váček na zem, posbíral své věci a začal číst svitek, který jej měl přemístit daleko odsud, do sídla paní Elorien. Přitom doufal, že se skutečně tak stane, že mu runy na jeho těle nezabrání opustit toto místo. O to usilovněji četl s plným vědomím toho, že si jeho mysl nepřeje nic jiného než být co nejdříve odsud pryč.

Když vyslovoval poslední slovo, jen vzdáleně zaslechl čtyři zvuky předznamenávající použití magie, a než jej oslepila bělostná záře, spatřil krátce čtyři purpurové pláště.

Do tváří už jim pohlédnout nestačil, byl nenávratně pryč.

* * *

Marien stála vedle šesti stolic a ve společnosti svých družek pronášela tiché modlitby za Rasamův úspěch. O to intenzivněji, že k němu pocítila mnohem více, než by si kdy přála, více nežli kdy čekala. K žádnému muži necítila takovou vřelost a náklonnost jako právě k němu, byť jej znala jen krátkou chvíli. Už tehdy, když jej trpaslíci osvobodili od želez a ona spatřila jeho zmučené, přesto stále ještě živoucí tělo, něco s ní pohnulo. Něco v ní klíčilo a probudilo to veškeré její smysly při cestě sem, kdy jej poprvé doprovázela do sídla paní Elorien.

Nyní již věděla, že je pro ni mnohem více než muž, který může pomstít její sestru. A právě toho se bála, neboť kdykoliv se mu snažila být blíže, odtáhl se s myšlenkami na svou zákonnou ženu. Na ženu, která nebyla hodna jeho lásky, která nebyla hodna jeho milosti.

Marien na okamžik zavřela oči a snažila se zaplašit myšlenky, které ji ovládly. Stále dokola si opakovala modlitbu k bohyni Edoes, aby si pročistila hlavu. Jak snadno se to řekne a o to hůře vykoná. Nyní chápala, proč její matka nedokázala skrýt mnoho myšlenek, které měly zůstat tajemstvím. Vždyť ani ona se nedokázala zbavit pomyšlení na toho, kdo jí byl dražší, než si sama dokázala ještě před nějakou dobou přiznat.

Z jejího trápení ji vysvobodilo až nečekané zjevení Eloriele.

Veškeré dívky i ženy sledovaly svou paní, která se zhmotnila v samém středu sálu a jejíž oči zářily mnohem více, než kdykoliv předtím.

„On to dokázal,“ pravila až překvapivě klidným hlasem, byť po dlouhé době pocítila příval emocí.

Emocí, které byly pro elfy vzácností, výjimečným darem s ohledem na tolik prožitých věčností. Ona však pocítila blažený pocit, když se podařilo něco, v co téměř všichni přestali doufat.

„Jak to víte, paní?“ hlesla Marien.

„Cítím, že amulet již není v Labrosových rukou,“ odvětila a přistoupila blíže k místu, kde se měl Rasam zjevit po přečtení svitku.

Možná čekala déle, než by si přála, přesto projevila trpělivost. To důležité již bylo vykonáno a ona si uvědomovala, že Rasamovi nějakou dobu zaberou nutné úkony, kterými jej pověřila a o něž jej poprosila. A nyní jen odhadovala, kdy jej kouzlo přeneseme sem i s tím nejdražším, co jí na tomto světě zůstalo.

„Je zde,“ pronesla jedna z dívek, když se v sále ozval zvuk dokončeného kouzla.

V další chvíli se několik kroků před Elorien objevil Rasam.

Sledoval tváře přítomných žen i výraz samotné elfí čarodějky.

„Zde jej máte, jak jsem slíbil, paní,“ pronesl a vytáhl z kapsy stříbřitý amulet.

Elorien na něj hleděla, jako by jej ani nechtěla vzít do rukou, jako by nevěřila, že je to skutečně on.

„Denethria,“ pronesla tiše, když jej opatrně převzala od Rasama.

„Než jsem opustil místnost, objevili se tam čtyři mágové,“ pravil v domněnku, že je to snad důležité.

„Potom tedy zemřeli,“ zhodnotila Elorien bez dalšího vysvětlování a s pohledem upřeným na amulet se otočila a začala se přibližovat ke svému trůnu.

Rasama to nepřekvapilo.

Tušil, že kuličky způsobí nějakou zkázu, byť jej vlastně ani nezajímalo jakou. Jen hleděl za elfí čarodějkou, jejíž bosé nohy se taktéž nedotýkaly chladného mramoru.

Když se Elorien usadila na trůn, pohlédla ke svým přátelům a usmála se.

„Můj čas, vymezený na tomto světě vypršel,“ pravila a pohlédla ke svým kouzelníkům, „každá víte, co máte dělat. Jděte a konejte, jak uznáte za vhodné.“

Po tomto se jí kouzelnice uklonily, možná děle, než bylo obvyklé, na důkaz vděčnosti za vše, co pro ně Elorien vykonala, co je naučila a před čím je ochránila.

„Nikdy ti nebudu moci poděkovat tak, jak si zasloužíš, Rasame,“ pravila, když na něj pohlédla, a možná až nyní spatřila krví potřísněný šat.

Dobře věděla, že to není jeho krev, ale krev zrádce, kterého milovala jako svého syna a který jí zasadil tu nejtěžší ránu.

Rasam slyšel její hlas, přesto jeho mysl vnímala daleko více, než mu mohla sdělit slovy.

„Dary, které jsem ti propůjčila, jsou nyní tvé. A jak jsem slíbila, Marien ti pomůže nalézt tvou ženu,“ dodala a nepatrně se Rasamovi uklonila.

Rasam se snad chtěl ještě na něco zeptat, přesto jen přihlížel, jak uchopila amulet oběma rukama a rozlomila jej na dva kusy, dva samostatné orly. Poté je opět složila, ale obráceně, takže odlétali každý opačným směrem.

Amulet začal prudce zářit a s ním i Elorien.

„Nechť nad vámi bdí Edoes,“ byla poslední slova elfí kouzelnice, než bílé světlo pominulo.

Přihlíželi k opuštěnému rozměrnému trůnu, kde ještě před malou chvílí seděla.

„Kam zmizela?“ zeptal se Rasam.

„Odešla za svým lidem,“ odvětila Marien s podivným úsměvem.

Nebyl si jistý, zda je smutná či má naopak radost, že její učitelka konečně našla cestu, která jí byla po řadu let odpírána. Možná to byly oba pocity, z nichž převládala upřímná radost.

„Nechť vás bohyně ochraňuje, sestry,“ odvětila jedna z kouzelnic a bez dalších slov zmizela.

Rasam jen přihlížel, jak mizí i ostatní, až nakonec zůstal v prostorném sále pouze on a Marien.

„Co teď budou dělat bez paní Elorien?“

„Moc azarijských mágů již nebude taková jako dříve. Vydali se do svých měst a říší, aby tam pokračovali v tom, co činila po celá léta naše paní.“

„Stále jich zůstalo mnoho,“ namítl Rasam, který byl sám překvapen, kolik mágů spatřil v jejich paláci.

„Ano, ale přišli o nejmocnější artefakt a rovněž o své přední mágy. Nyní budou zjišťovat, co se vlastně stalo, ale nezjistí nic. Není žádné kouzlo, které by jim odhalilo, co se v jejich paláci skutečně stalo, natož aby zjistili, kdo to udělal.“

„Ty černé kuličky,“ odtušil Rasam.

„Ano,“ přikývnula Marien.

„Budou se bát, aby se to neopakovalo,“ vytušil to nejdůležitější, co mu zde naznačovala.

„Ano, již se nebudou tolik vměšovat do věcí, po nichž jim nic není. Již vědí, že i oni jsou smrtelní,“ dodala a přistoupila k Rasamovi blíže. „Děkuji ti. Děkuji moc za svou sestru,“ pravila a opět jej dlouze políbila.

Nyní nebyl tolik překvapen, ani se tomu nijak nebránil. Bral to jako určitý druh odměny za dobře vykonanou práci. A navíc nemohl říci, že by mu to nebylo příjemné.

„Chceš tedy přenést do Garaminu?“ zeptala se náhle.

Rasam sledoval její tvář a nečekaně zavrtěl hlavou.

„Nejprve chci navštívit někoho jiného,“ pronesl po chvíli a podal Marien své dlaně, „přenes mě, prosím, do Tormu.“